

BİNBİR ROMAN

Cilt: 7 - Sayı: 160 - 25 Kuruş

6 - Haziran - Çarşamba - 1951

BİRBİRLERİNİ
TANIDILAR.

ARADIĞIM KADIN

A.. MARSİLYADAKİ KIZ
NE TUHAF TEŞADÜF..
BENİ TANIDINIZ MI?

TABİİ
TANIDIM

GEL BAŞINI OMUZUMA KOY DA DİNLEN
YAVRUM. ARTIK AĞLAMA VE BENİ DE BİR
ANA BİL KENDİNE.. İSTER MİSİN?

İYİ Kİ
OTELE GELDİ-
NİZ MÖSYÖ PAVLO..
NE YAPACAĞIMI ŞA-
ŞIRDIM KALDIM.
KONTESİ KAY-
BETTİM..

ZAVAL-
LİCİK.. AKLINI
OYNATTI GALİBA
AZ ACI MI BU
KENDİSİ İÇİN?

NE DİYORSUNUZ FAR-
KINDA MISINIZ? MAALE-
ŞEF KONTES ÖLDÜ..

NASIL?

NE DİYORSUNUZ?
BAYAN KONTES İYİ! YARINI
SAAT 8 WEL YATAGINDA
OTURUYORDU.. BEN ECZA-
NEYE KADAR GİTTİM. DÖN-
DÜĞÜM ZAMAN YATAGINI
BOŞ BULDUM.
OTELCI ONU DI-
ŞARI ÇIKARKEN
GÖRDÜĞÜNÜ
SÖYLÜYOR..

160/1

SOFİYA DEMEK
KONTES ÖLMEDİ
HA? YA BU TEL-
GRAF NE?

68/2

BİRŞEY ANLIYOR
SAYI ARAP OLAYIM
Bİ İŞTEN..

GRAFİ DİKKAT
LE OKUDU.

BU TELGRAF
BEN ÇEKME-
DİM AMA KİM
GÖNDERMİŞ ACA-
BA? BEN YALNIZ
KONTESİN AĞIR
HASTA OLDUĞUNU
TELLEMİŞTİM. FA-
KAT SONRA İYİLEŞ-
Tİ..

PEKİ ÖYLEYSE
BUNU KİM ÇEKTİ

TUHAF ŞEY
DOĞRUSU..

BENİN İLE GEL SOFİYA
KONTESİ HAKIKİ KIZI
MA' TİLDE BURADA
'TIRANŞ' TA-

EY BÂKİRE
MERYEM...
DEMEK ONUBUL-
DUNUZ HA? BİL-
SENİZ ZAVALLI
HANIMCIĞIM ONU
NE KADAR GÖR-
MEK İSTİYORDU.

TAHMİN EDİ-
YORUM...

SEYAHAT ETMEK İS-
TİYORDU. FAKAT ÇOK
UZAKLAŞMaktan DA KÖR-
KUYORDU. BELKİ GELİR
DE GÖREMEM DİYE..
"İHTİMAL BULUNUR" Dİ-
YORDU.

160/2

ARKASI VAR

DAMAT ARANIYORI

Yazan: Alphonse Crosière

Çeviren: Sayhan Bilbaşar

Bir sabah Bussac Gentil, gazetesinin ilân sayfalarını karıştırırken şöyle bir ufak ilânla karşılaştı: "Bir mütekait albay, velisi bulunduğ yirmi yaşındaki güzel ve sevimli kızı evlendirmek istiyor. Müstakbel damada drahoma olarak 2 milyon frank verilecektir. Taliplerin mesleği ve iktisadî durumu mevzuu bahis değildir. Sadece iyi bir aileye mensup olup mazilerinde bir leke bulunmaması yeter. Müracaatların Post Restant'ta 222 numaraya yapılması rica olunur."

Bussac ilânı bir okudu, bir daha, belki tam on defa okudu. Albayın kızı için aradığı erkek kendisinden başkası olamazdı. Hemen kâğıt kaleme sarılarak mektubunu yazmağa koyuldu. Bu ilânı kendisi gibi bütün Paris gençleri okumuştular ve her birinin birbirini atlatmak için âzamî süratle hareket etmesi lâzımdı.

Mektubu şu şekilde kaleme aldı:

"Aziz albayım,

"Kendi meziyetlerimi elimle yazmam büyük bir tevazu eseri sayılmaz. Onun için bunların birer birer keşfini, tanıştığımız zaman yapması için sevimli kızıma bırakıyorum. Uzun boylu, kahverengi saçlı, siyah gözlü bir delikanlıyım. Yaşım 28, arkadaşlarım yakışıklı olduğumu söylerler. (Bunlar fizyonomimin lüzumlu teferruatıdır, bir nevi övünme olarak kabul edilmemelerini rica ederim.) Askerliğimi yaptım ve üsteğmen olarak terhis edildim. Ailemin mazisi şerefli hâdiselerle doludur. Görmeden âşık olunursa, kızıma âşık olmuş sayılabilirim.

"Müsait cevabınızı sabırsızlıkla bekliyorum. Hakkımda istediğiniz gibi tahkikat yapabilirsiniz. Adresim şudur: ...."

İki gün sonra Bussac şu cevabı aldı ve sonsuz bir sevinç içinde kaldı:

"Aziz beyefendi,

"İnsanın yazı üslûbu kendisi hakkında fikir verebilecek en kuvvetli delillerden biridir. Gazeteye verdiğimiz ilânın neticesi olarak bir sürü mektup aldık, ama itiraf edelim ki içlerinde, sizinkine benzer bir tanesini daha bulmak mümkün olmadı. Kızım da ben de sizinle tafuran kravatı vardı.

nışmak için büyük bir arzu duyuyoruz... Sizinle görüşebilmek için, mümkünse gelecek Perşembe günü, opera binasının yanındaki Baküs kahvesine gelmenizi rica edeceğiz. Ön masalardan birinde oturun ve parmaklarınızla masanın üzerinde trampet çalar gibi yapın. Sizi bundan tanır ve yanınıza geliriz. Saat altıda orada olacağız. Hürmetler..."

Perşembe günü akşam vakti Baküs kahvesinden içeri girerken Bussac son derece heyecanlıydı. Eliyle, iyice biryantinleyip yatırmış olduğu saçlarını düzelttikten sonra ön masalardan birine oturdu. Sırtında en şık kostümü, boynunda en

Yirmi yaşında, güzel, sevimli bir kız; evlenmek istiyor...

Salondaki müşterilerin adedi pek fazla değildi. Bussac bir müddet onları gözden geçirdi sonra gözlerini kapıya dikti. Albayla, velisi olduğu kızın her an gelmeleri mümkündü.

Kapının her açılışında Bussac tavrına bir çeki düzen veriyor ve parmaklarıyla masanın üzerine, trampet çalar gibi vurmağa başlıyordu. Hele bir defasında okadar kuvvetle vurdu ki garson hemen seğırtip sordu:

— Bir arzunuz mu var?

Bussac bir kadeh kirsch daha ısmarladı, sonra yine gözlerini açılmakta olan kapıya dikerek parmaklarıyla masayı dövmeğe başladı.

Zaman geçtikçe kahve dolmağa başlıyordu. İlk önce işgal edilen masalar ötekiler oldu ve birdenbire Bussac, öfkeyi tepesine çıkartan şayanı esef bir müşahedede bu-

lundu. Tam karşısındaki masada oturan delikanlı da, kapı açılır ve içeri yeni bir müşteri girerken aynen kendisi gibi masanın üzerine vurmağa başlıyordu. Kendi kendine: "Bir rakip," diye mırıldandı. "Zavallı yetimin 2 milyon frangına konmak hususunda bu delikanlıyla muhakkak ki çok çekişeceğiz. Demek onun mektubundan da hoşlanmış ve görmek üzere çağırılmışlar."

Sonra düşünmeyi bıraktı. Zira kapı yeniden açılmıştı. Göz ucuyla karşı masaya baktı. Öbür delikanlı da, kendinden habersiz masanın üzerinde trampet çalmakla meşguldü.

Bu sırada içki tezgâhının arkasında karısı, patrona şunları söylüyordu:

— Buluşun fevkalâde netice veriyor sevgilim. İki akşamdır salon, ömrümde görmediğim kadar kalabalık. (Arkası 14. sayfada)

TELEFONDA RANDEVU

Nakleden: Vedat Orgun

«Çok rica ederim bayan, birkaç dakikanızı bağışlayınız!»

Roberto, bir saatten beri, kendi tâbirince, keklik gibi seken bir kadını takip ediyordu.

Nihayet onun çehresinden takip edildiğinden dolayı memnun olduğunu farkedince cesaretlendi ve adımlarını biraz sıkıştırarak kekliğin yanında yürümeğe ve hafif bir sesle konuşmağa başladı:

— Affedersiniz, bayan! Sizi alâkadar eden bir mesele için sizinle konuşmam lâzım. Yalnız böyle yol üstünde konuşmamız doğru olmayacağından, arzu ederseniz bir pastahaneye gidip oturalım.

Takip edilen bayan duraklamadan cevap verdi:

— O! Hayır. Çok geç kaldım.

Roberto, kendi kendine "Hoşuna gittiğim bakışlarından belli..." diye söylendikten sonra:

— Çok rica ederim bayan birkaç dakikanızı bağışlayınız; diye yalvardı.

— Bugün imkânsızdır... Yarın belki...

— Yarın mı? Yarına çok vakit var. Fakat bana gösterdiğiniz bu teveccüh çok büyüktür. Şu halde yarın kaçta?..

— İşte şimdi, bunu, ben de bil-

mem.

— Sizi telefonla arıyabilir miyim?

— Telefon etmeseniz daha iyi olur. Pek tedbirli bir şey değil.

— Şu halde?..

Bayan bir hal çaresi aramak ister gibi zekâ ve kurnazlık fışkıran gözlerini havaya dikti. Sonra Roberto'ya dönerek:

— Sizden bir fedakârlık rica edebilir miyim?.. Başka hal çaresi yok... Yarın sabah saat beşte bana telefon ediniz. Ben her sabah şafakla uyanırım; dedi.

— Kaçta?..

— Saat beşte. Hattâ birkaç dakika evvel olursa daha iyi olur.

Roberto, uğrunda kendisini ateşe bile atacağını söylemek üzere iken; böyle modern bir kadına bu gibi sözlerin yakışmayacağını düşünerek o sözlerden vazgeçti ve yalnız:

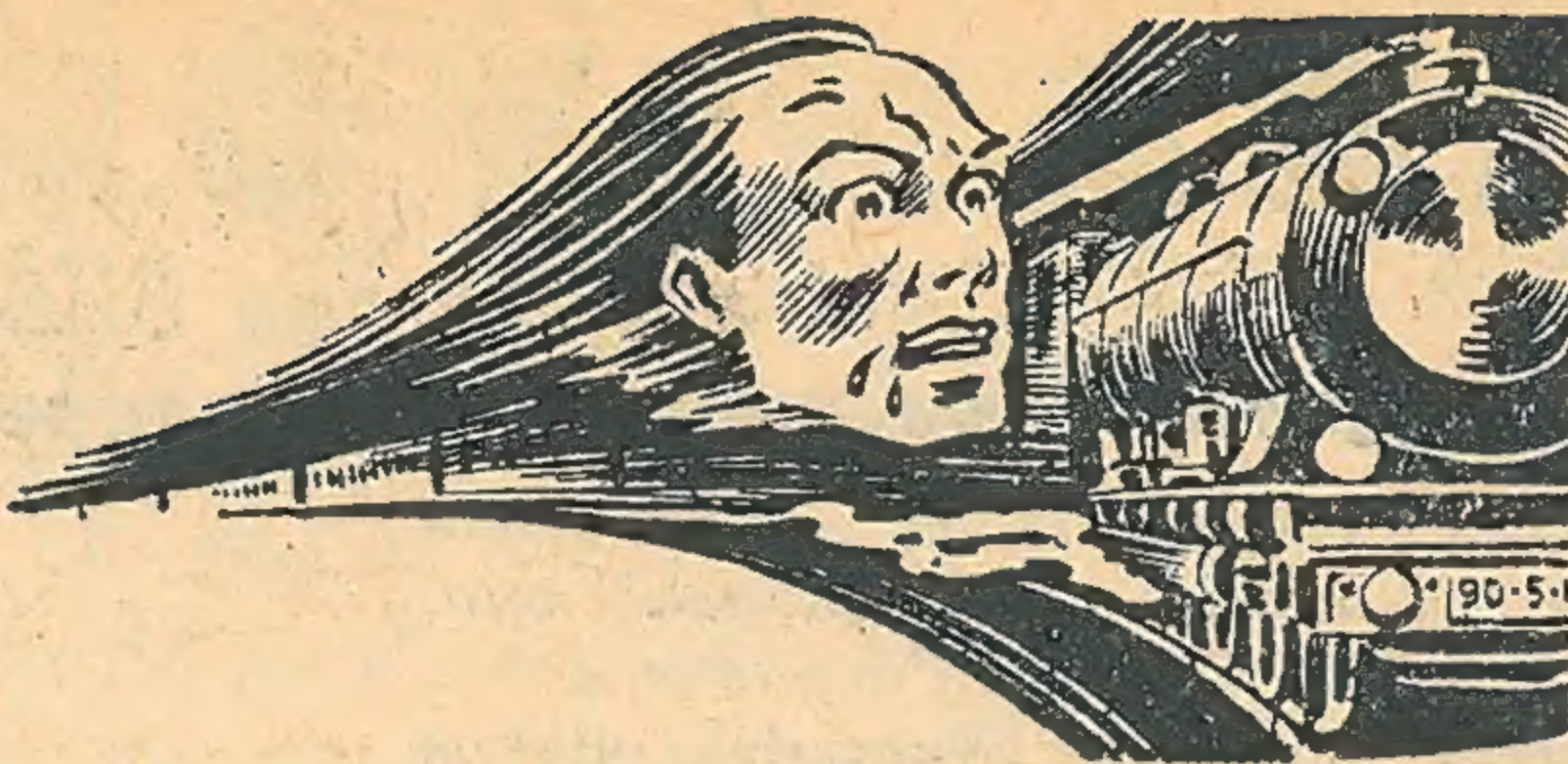
— Bir fedakârlık mı?.. Sizin için olduktan sonra bu bir fedakârlık değildir; demekle iktifa etti.

Bayan telefonunun numarasını verdi. Büyük bir hararetle elinin öpülmesine müsaade etti. Sonra "Allahısmarladık" ı kondurarak oradan ayrıldı. (Arkası 14. sayfada)

KESİK BAŞIN

Estari

Büyük Macera ve Aşk Romanı : 1

Omuzlarıma sırtladım. Derhal eve götürdüm.

Tam saat sekizi on iki geçte tren küçük Piyerlat istasyonuna gelerek durmuştu. Üçüncü mevki kompartimanlarından inen orta yaşlı ve kılık kıyafetinden daha ziyade bir işçi olduğu anlaşılan bir adam peronda duran istasyon şefine:

— Bonjur şefim, diyerek geçmişti.

İstasyon şefi bu adamın selâmına ancak hafifçe başını sallamak suretiyle mukabele etmişti. Çünkü tren on iki dakika rötarlı olduğu için bütün aklı orada idi. Bir an evvel trene hareket emrini vermek istiyordu. Şefin bu mesguliyetini sezmiş olan adam bir kenara çekilmiş ve onu beklemeğe başlamıştı.

Trenin birinci vagonundan uzanan bir başın işaretini müteakip istasyon şefi de düdüğünü öttürdü. Evvelâ tren ağır ağır harekete geçti ve biraz sonra yayından fırlayan bir ok hızı ile gözden yok oldu. Bu trenden Piyerlat istasyonuna inen bir tek yolcu olmuştu. O da bu hat bekçisi idi. Şef adama yaklaşıncaya:

— Bonjur Kurbet, ne var? dedi.

Hat bekçisi şapkasını sağ eline aldı. Halinden bir şey söylemek istediği anlaşıyordu. Lâkin cesaret edemiyordu. Bunu anlamış olan istasyon şefi:

— Haydi... Söyle...

— Mösyö Düpon sizinle görüşmek isterdim. Fakat...

— Ne o? Sen şaşkın bir halde sin ne oldu?

B usuali müteakip istasyon şefi perondan demir yoluna geçti. Oradan karşıki perona geçerek istasyona girdi. Az mesafe ile Kurbet te şefi takip ediyordu. Her iki istasyona girince şef kapıyı kapadı.

— Galiba Kurbet geçitteki kulübenizi terkederek gizlice buraya geldiniz.

— Hayır şefim. Geçide karım bakıyor. Emin olunuz ki trenlere yol vermekte onun ihtisası benden fazla. Bu işi çok güzel başarıyor. Hattâ ev işlerinden bile daha iyi.

— O halde?...

Şef yazı masasının başına oturdu. Çekmecasını açarak piposuna bütün doldurdu. Yaktıktan sonra, birkaç kere pipoyu çekti. Hat bekçisinin istediği istasyon şefinin bütün dikkatini kendisine vermesi idi. Şef hiddetlenerek:

— Ne istiyorsun?... Bir söyleyeceğin varsa söyle. Yoksa...

— Evet şefim... Yalnız sizi rahatsız etmekten korkuyorum.

— Haydi, haydi. Seni dinliyorum.

Lâkin hat bekçisinin yüzünde korku ile beraber heyecan seziliyordu.

— Yoksa mühim bir kaza mı oldu? Trenler mi çarpmıştı? Ölen ve yaralananlar mı var?

— Hayır, hayır. Böyle şeyleri aklınıza getirmeyiniz.

— Ya ne oldu?

— Şefim. Dün gece saat 22 sularında idi. B. 14 henüz geçmişti. Günlük son kontrolümü yapmak

üzere hat boyuna çıkmıştım. Su terazisinin yanına gelince demir yolunun biraz ötesinde bulunan Robinet kayalıklarındaki söğütlerin yakınında bir şey...

— 654 üncü kilometreye doğru mu?

— Tamam 654 üncü kilometrede, Robinet kayalıklarına giden nehirin kenarında söğüt ağaçlarına yakın bir yerde bir şey görür gibi oldum.

— Bir adam mı idi?

Hat bekçisini durduğu yerde bir titreme almıştı.

— Evet şefim. Bir adam.

— Ölmüş mü?

— Evvelâ onu ölü sandım. Fakat bir parça sürükliyerek söğütlerin altına getirince hâlâ nefes almakta olduğunu gördüm.

İstasyon şefi hat bekçisini büyük bir alâka ile dinlemeğe başlamıştı.

— Acaba trenden mi düşmüş?

— Ben de derhal sizin gibi düşünmüştüm. Sonradan bu noktada trenden düşmüş bir adamın sürümerek Robinet kayalıklarına kadar gitmesine imkân olmadığı kanaatine varmıştım. Fakat adam kendisi trenden düştüğünü itiraf etti. Asıl daha garip bir nokta var, daha mühim.

İstasyon şefi bir iki kere piposunu çektikten sonra, donuk donuk konuşan hat bekçisine sert bir

hisanla:

— Kurbet, lâkırdılarını kerpetenle dış çıkarırgibi mi çıkartmak istiyorsun.

— Hayır şefim. Şimdi bitireceğim. Adamın nefes aldığını görünce derhal omuzuma sırtladım, kulübeme götürdüm. Baygındı. Karım ile ben saatlerce uğraştıktan sonra nihayet adamcağız kendine geldi. Aldığı yara da oldukça mühimdi. Zira B. 14 bir ekspres. O süratle giderken düşmüş.

İstasyon şefi başıyla hat bekçisinin sözlerini tasdik ettikten sonra bekçi:

— Gözlerini açıncaya kadar akla kararı seçtik, dedi.

— Derhal bir doktor çağırma-
hydınız.

— Onu da yapmak mümkündü. Fakat köye gidip doktor çağırana kadar da adamcağızın daha ziyade fenalaşması ihtimali vardı. Gece yarısına doğru ancak kendine gelebildi. Fakat gözlerini açınca bir türlü nerede bulunduğunu kestiremedi. Kendisine içilecek bir şey verdik. Karım alına bir parça sıcak kompres yaptı. Kendine gelince ben kendisini nasıl bulup kulübeye götürdüğümü anlattım. Ne karımın ve ne de benim anlamadığım bir dil ile cevap verdi. Bizim kendi dilinden anlamadığımızı sezince kötü bir Fransızca ile Bombay ekspresile seyahat ederken düşmüş olabilmek ihtimallerini ileri sürerek şöyle dedi:

— Uykumda tuvalete çıkmıştım, tuvalet kapısını açacağım yerde arabanın kapısını açmışım ve aşağıya düşmüşüm, dedi. Ve adam sözlerini bitirdikten sonra, müthiş bir kahkaha saldı. Âdeta sinirlendim. Bu gülünecek bir hâdise mi idi. Sonra bana ve karıma dönerek kendisine yaptığınız iyilikten dolayı teşekkür etti.

(Arkası var)

Saint Etienne
Automoto ve Christophe
Bisikletlerini takdim eder

1898
1951

AUTOMOTO

Bütün Automoto ve Cristoph modelleri şıklık, hafiflik, sağlamlık, mütenevvi çeşitli zarif renk, taktim, parça imalinde görülen büyük hassasiyet ve incelik gibi, umumî evsafi haizdirler.

İşte bu evsaf Automoto ve Cristoph bisikletlerine bütün dünyanın hayret ve takdirini kazandırmıştır.

Türkiye mümessili: ÖZCELİK Ticarethanesi - MEHMET ÖZCELİK
Karaköy Palası karşısında, 82; GALATA - İSTANBUL

NAT PINKERTON

BİR BAŞKA
ŞEHİRDE

TELGRAF GELDİ UY.
KUCU.. ROMEDDAN..
BULUŞUYORUZ.
ARTIK İŞİ OLMUŞ
BİTMİŞ SAY

BU SEFER TETİK DAV.
RAN JÜLİ.. YİNE GE-
GEN SEFERKİ GİBİ
POLİSLERİ
ÜRKÜT-
ME..

SUS SERSEM..
GEÇEN SEFERDEN
BİR DAHA BAHSET-
ME.. BU SEFERKİ-
BAR KİMSESİZ BİR
HANIM KÜLTÜR
LÜ BİR BEY-
LE TANIS-
MAYA GİDİ-
YOR..

OLSUN..
YİNE DİK-
KATLIOL

BU SEFER BİNGO
JÜLİ YOK.. MRS
JÜLYET SKOT
VAR..

Copyright 1950, King Features Syndicate, Inc., World rights reserved.

MR. PIN-
KERTON...
SİZDEN BİR...
RİCAM VAR..
BİRKAC GÜN
İZİN VERE-
BİLİR MİSİ-
NİZ ?

TABİİ MOR-
RISON TA-
Bİ...

ZAVALLI MORRISON
BESBELLİ BÜYÜK
AŞKIYLA TANISMA
ĞA GİDİYOR. İNSAN
LAH HAYIRLI OLUR

BUNU BÜTÜNKAL
BİMİLE TEMEN-
Nİ EDERİM. AMA
İÇİM RAHAT
DEĞİL..

HOŞÇA
KAL BİN-
BAŞI..
MR. PINK-
TON SANA
EMANET..

BELKİ GELE-
CEK SEFER
SANA MRS
MORRISON
NU TA-
NITI-
RİM.

Copyright 1950, King Features Syndicate, Inc., World rights reserved.

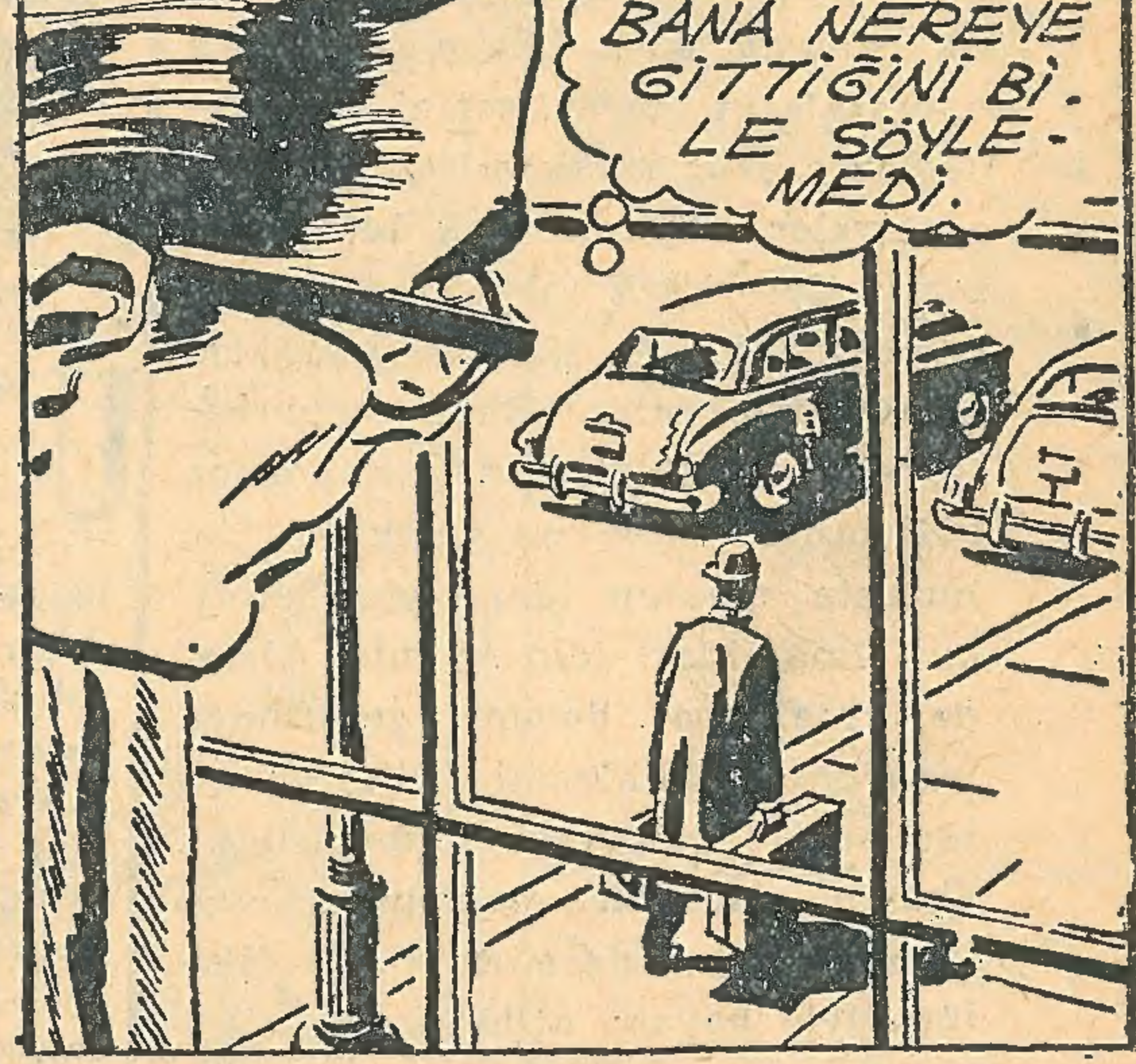
GÜLE GÜLE MORRISON
SENİN ŞU HUSUSİ İŞİN
HUSUSUNDA.. HER-
HANGİ BİR YAR
DİMDA BULUNABI-
LIR MIYIM?

EKSİK OLMA.
YİN EFENDİM.
GAYET SE-
VİNGİLİ BİR
İŞ İÇİN GİD-
YORUM

NE ZAMAN DÖNE-
CEKSİN ?

EN FAZLA
BİR HAFTA..
DÖNEMER.
SEM HABER
VERİRİM
EFEN.
DİM.

BANA NEREYE
GİTTİĞİNİ Bİ-
LE SÖYLE-
MEDİ.

BİR SA-
AT SON-
RA..
NOR-
VEYLE
NE ZA-
MAN VARI-
YORUZ

YAVAŞ.. ŞU PENCEREDEN
TAŞAN IŞIK NEDİR. DRASI
GÜN DOĞUSU.. JÜLYET
İSE GÜNEŞ
TİR

HMM.. ÜÇÜNCÜ
YARIŞTA. KO-
LAY PARA..
DİYE BİR AT
VAR. ONU OY-
NAYAYIM..
FENA DE-
GİL..

BİRAZ CANLAN.. YOKSA
OTOBÜSÜ KAÇIRIRIZ.
BİZİM KOCA AŞIK BİR
SAATE KADAR
GELİYOR

Copyright 1950, King Features Syndicate, Inc., World rights reserved.

Akrabalık Meselesi

Yazan:
Ben.

İki sene sonra karşılaştıkları zaman Cevat çok üzgündü.

★

Memduh'un yeryüzündeki en iyi arkadaşı Cevat'tı. Kısa pantolonlarının artlarını aynı ilk mektebin sıralarında eskitmişler ve aynı günde kaydoldukları orta mektebin kendi sınıflarında cereyan eden bütün muzipçe numaraların mesuliyetini paylaşmışlardı. Kürsü iskemlesine konan raptiyeler, veya kısacık bir lâstik marifetiyle kara tahtaya fırlatılan mürekkepli kâğıtlar hep onların eseri oluyordu... Bu masum eğlenceler iki kafadarın pek hoşuna gidiyordu. Ama ne yazık ki bu hususta mektep idaresiyle hemfikir olmadıkları için günün birinde, mektebe devam şerefinden mahrum edildiklerini bildiren birer pusla ailelerine gönderildi... Ondan sonra biri, boynuna astığı işporta, diğeri de eline aldığı dikiş iğnesiyle hayata atıldılar.

Cevat, hiçbirinde dikiş tutturamamak şartıyla bütün meslekleri sıradan geçirdi. Halbuki Memduh, fevkalâde parlak bir buluşu sayesinde muvaffak olarak, kısa zamanda, hatırı sayılır zenginler sırasında yer almasını bildi... Sü. mülküböcek yarışı namıyla bir kumar müessesesi kurdu ve birçok yerlerde şubeler açarak işini büyüüttü.

Sonra tesadüfler o şekilde cereyan etti ki, o zamana kadar birbirlerinden hiç ayrılmamış olan iki kafadar, işleri icabı başka başka şehirlere gitmek zorunda kaldılar.

İki sene kadar sonra yeniden

karşılaştıkları zaman Cevat'ın yüzü saadetten ışıldıyordu. Arkada-

şına:

— Balayını geçirmekteyim, dedi. On altı yaşında güzel bir kızla evlendim ve şu ilk günlerimizin saadetini imkânı yok tasavvur edemezsin.

Memduh:

— Ama sen kırk yedi yaşındasın, diye cevap verdi. Yani karından tam otuz bir yaş büyük. Bakalım saadetiniz ne kadar devam edecek.

Fazla konuşmağa vakit yoktu. Müessesesinin yeni bir şubesinin açılış töreninde bulunmak üzere Atina'ya gitmesi lâzımdı. Arkadaşının elini aceleyle sıkarak, hava meydanının yolunu tuttu.

İki sene sonra yine karşılaştıkları zaman Memduh arkadaşını az daha tanıyamıyordu. Cevat'ın avurtları birbirine girmiş, olduğundan daha yaşlı gözükten bir hal almıştı.

— Çok fena bir vaziyetteyim, dedi. İlk karımdan ayrılarak, bu defa kendi yaşında bir kadımla evlendim.

— Ben bu işte fena bir taraf göremiyorum.

— Dinle bak... Dedğin gibi genç karımla geçinemedik. Sonra Cemile'yle tanıştım. Genç karım benden ayrılmak istiyordu. Fırsatı kaçırmadım ve ondan ayrılarak, hatırı sayılır bir servetin sahibi

olan Cemile'yle evlendim. Karım elli yaşında bir kadın. Ama bana bir erkek evlât hediye etmekten geri kalmadı. İlk karımdan da bir çocuk sahibi olduğum için iki evlât sahibi haline geldim.

— Buraya kadar olanı da gayet iyi.

— Buraya kadar iyi, ama gerisi değil... Karımın da birinci izdivacından olma bir kızı vardı. Yirmi seneden beri anasından ayrı yaşayan bu kız günün birinde onun yanına dönmek istemez mi? Cemile'nin analık tarafı galip geldi ve kızının evine gelmesine rıza gösterdi... Ertesi gün eve gele gele kim geldi dersin... Sabık kayın validem. Yani ilk karımın annesi.

— İlk karının annesi mi?

— Evet, maalesef! Yani ben bilmeden, eski karımın büyük annesiyle evlenmişim... Cemile on beş yaşında ilk izdivacını yapmış ve on altı yaşında kızını dünyaya getirmiş. Kızı da anasının misalini takiben on altı yaşında bizim ilk kariyı doğurmuş.

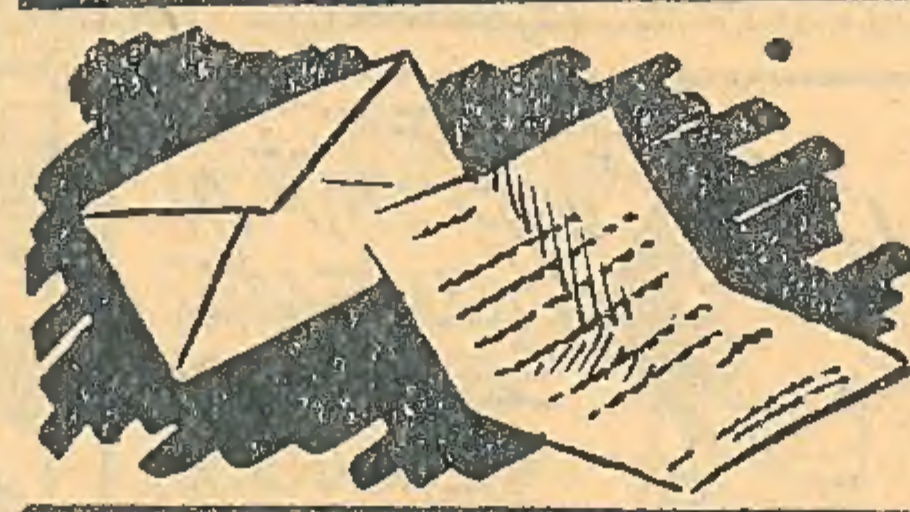
— Vay canına.

— Hem de nasıl; ne kadar hayret etsen yeridir... Şimdi ben Mark Twain'in meşhur hikâyesindeki şahsa döndüm... Eski kayın validem kayın babası oldum. O da, bir sürü dolambaçlı yoldan geçip ikinci çocuğunun kız kardeşi haline geldi; aynı zamanda da ilk çocuğunun büyük annesiydi.

— Dur, dur anlamadım.

— Anlaşılıyacak bir şey yok. Senin anlayacağın kızılbaşın dâ-niskası olduk... Şimdi kendi kendimin neyi olduğunu düşünüp düşünüp bulamıyorum.

Biraz sonra beyaz elbiseli iki adam gelip onu uzaklaştırırken hâlâ kendi kendine konuşmak. taydı.

MEKTUP

Yazan: Raymond Mederic
Çeviren: Aykut Semiral

Uzun zaman seviştikten sonra evlenmiş değillerdi. Kadın onunla nasıl bir grup içinde tanışmış ve elde edebilmek için diğer kızlarla ne ciddi mücadelelere girmiş olduğunu hatırladıkça daima içine tuhaf hisler dolardı. O zamanlar erkeğin kendisini seçeceğinden hiç ümitvar değildi ve grupun en yakışıklı delikanlısı olan Albert'in sarı saçlı, uzun boylu, alımlı kızlar dururken kendi kısacık boylu güzelliğine dikkat edeceğine hiç ummamıştı. Ama Albert'in ne yapacağını bilemez bir hali vardı. Jeanine ondaki bu tereddüdü gördüğü zaman kalbinde bir ümit kıvıltısı sezmiş ve ondan itibaren, şimdi, kocasının da "Pek mahirane" olduğunu kabul ettiği bir hattı hareket plânını tatbik etmeye başlamıştı.

Ne olmuşsa yazın başıyla sonu arasında cereyan etmişti. Jeanine, Albert'in kendisiyle nişanlanmak niyetinde olduğunu umuma açıkladığı günün bütün teferruatıyla hatırladı. O günlerde zaferinin yakınlaştığını anlamağa başlamış bulunuyordu, ama yine de dans esnasında Albert'in kulağına fısıldadığı kelimeler kendisi için dünyanın en hoş sürprizini teşkil etmişti. Kulakları müziği artık duyamadığı için daha fazla dansedememiş ve pistin orta ye-

rinde durmuşlardı. Dansetmekte olan arkadaşlarından biri seslenmişti:

— Hey, size de ne oluyor?

Albert onu kollarının arasında biraz sıktıktan sonra cevap vermişti:

— Haberiniz var mı; Jeanine ile ben evlenmeğe karar verdik.

Kızların yüzünde payda olan hayret ifadesi Jeannie'nin zaferinin mükâfatlarından biriydi. Artık hiç kimse dansetmiyordu. Kızlardan biri, aklına gelen ihtimalin doğru çıkabileceğine zerre kadar ihtimal veremediği halde mütereddit bir şekilde sormuştu:

— Şey... Yani kiminle?..

Albert uzun uzun gülmüş ve cevap vermişti:

— Kiminle olacak; birbirimizle tabii..

Sonra hemen evlenmişler ve sonbaharı seyahat ederek geçirmişlerdi. Havalarda soğumağa başladığı zaman Albert'in Paris yakınındaki köşküne döndüler.

Evlenmelerinin hikâyesi işte buydu. Fakat asıl hikâye edilmesi icabeden vaka burada, Albert'in annesinin şehirden göndermekte olduğu mektuplardan doğdu

Jeanine baş döndürücü şerefının altından hâlâ bir çapanoğlu çıkmasından korktuğu için Albert'e gelen mektupların hepsini açıp okuyordu.

Fakat Jeanine'nin şüphesi hiçbir zaman tahakkuk etmedi. Gelen mektupların pek büyük bir ekseriyeti Albert'in Paris'te oturan annesindendi. Jeanine bunları da merak saikiyle sonuna kadar okurdu.

Bir gün Albert eve döndüğü zaman karısını iki gözü iki çeşme ağlar buldu. Evliliklerinin daha ilk zamanları olan bu günlerde onun ağlamakta olması hiç de hoş bir şey değildi. Sordu:

— Niçin ağlıyorsun sevgilim?

— Nasıl ağlamıyayım Albert, bugün çok büyük bir hakarete maruz kaldım.

— Ama sevgilim, sana kim hakaret edebilir?

— Kim olacak, annen!

— Annem mi, imkânı yok... Buraya mı geldi?

— Buraya filân gelmedi. Dinle bak: Bu sabah postacı senin adına yazılmış bir mektup getirdi. Üstündeki yazıyı görünce annenden olduğunu anladım ve açtım. Mektupta bulunan şeylerin hepsi, hamis kısmı hariç olmak üzere, sana hitaben yazılmıştı. Hamis de şöyleydi: "Sevgili Jeanine'ciğim bu mektubu Albert'e vermeyi unutma."

GİZLİ VAZİFE !..

BIRAKIN BENİ.. BEN DE ONUNLA ÖLECEĞİM.
ÇOCUK OLMA VIDALİS.. BEN GİDER KIZIMIZI BULURUM.

BU SIRADA MIŞELİN MIŞELİN BİTAP DÜŞMÜŞ ARTIK YOLU KAYBET. TÜTÜN. BU AĞACI HATIRLAMIYORUM.

BİRDEN SAĞINDA BAKIĞI GÖRDÜ. ARTIK DERMANIM KALMADI. NEYE BÜS MACERA YA ATILDIM? NE YAPAYIM?

DERİN BİR YEİSE DÜŞTÜ. YERE OTURDU. ALENİMİN YAŞAYIP YAŞANMADIĞINI BİLMEYEN ÖLECEĞİM.

'BU SIRADA RÖZİN HÂLÂ SU BULMA SEVDA SINDAYDI. BİR SU SESİ DUYUYORDUM. KURTULDUM.

SUSUZLUKLUKTAN ÖLMÜŞ BİRİ DAHA

EGİLDİ YATANIN BİR YERLİ OLMADIĞINI GÖRÜLDÜ. A.. BİR KADIN.. HEM DE YERLİ DEĞİL.

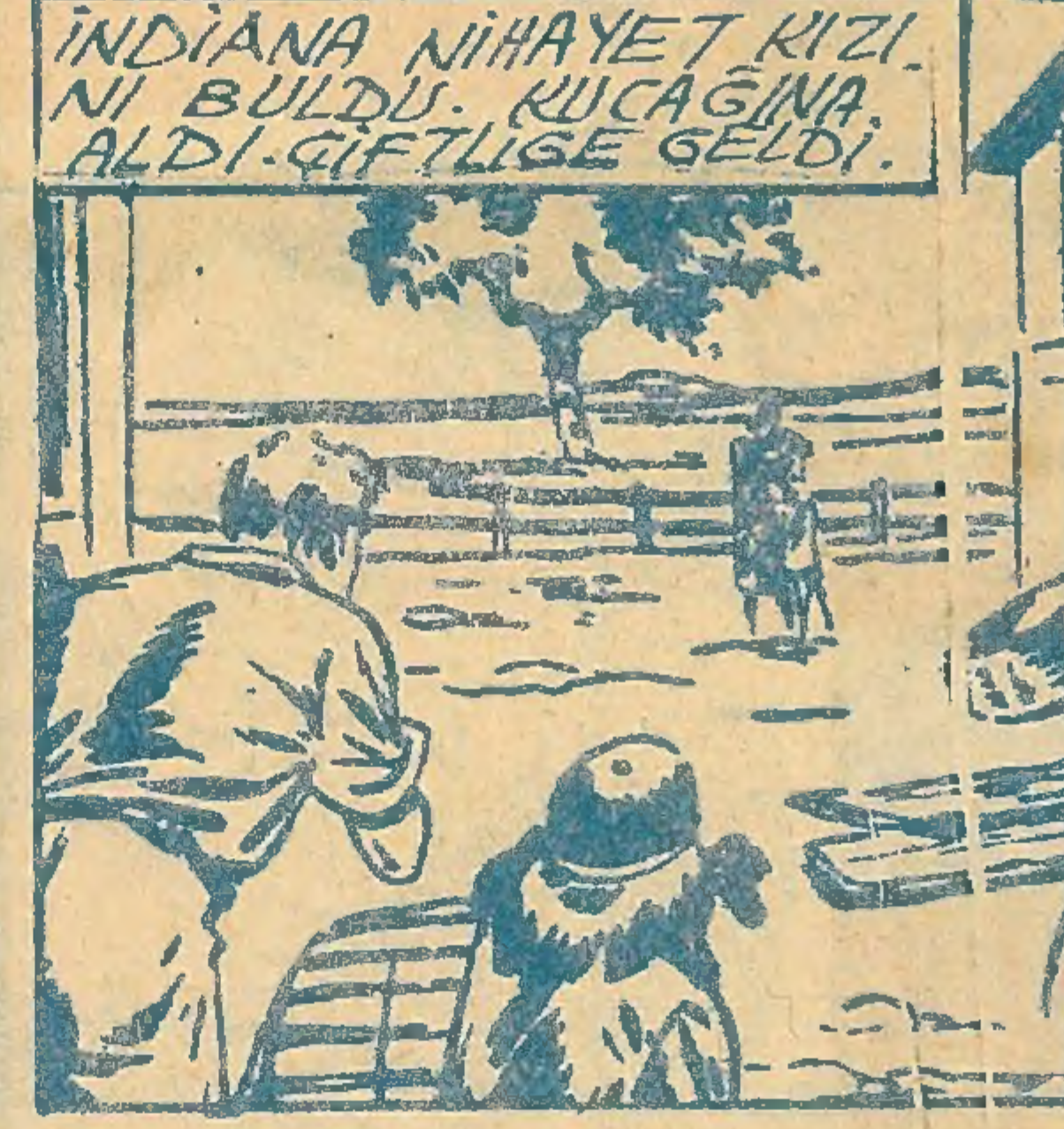
BİRDEN MIŞELİNİ TANIDI. HAYRETTEN AKLI BAŞINA GELDİ. MIŞELİN.. BURADA NE ARIYOR?

KOLLARINA ALMAĞA ÇALIŞTI. İMKÂNI YOK. GİDİP YARDIM ARAYAYIM.

ÇOK YORGUNUM. ROZİN. ANNEMİN SESİNİ DUYUYORUM. ROZİN. ROZİN.

İNDİANA NİHAyet RİZİNİ BULDU. KUCAGINA ALDI. GİFTLİGE GELDİ.

ZAVALLI KIZIM. DÜNYANIN EN ZENGİNİ OLDUN. AMA SUSUZLUKTAN ÖLECEKSİN..

GENÇ KIZ KENDİNE GELDİ. BIRAKIN SAYIKLIYOR.. HAYIR.. SAYIKLAMİYORUM.. MIŞELİNİ GÖRÜNCE AKLIM BAŞIMA GELDİ.

İMKÂNI YOK ROZİN. MIŞELİN ÖTE KİLERLE KAÇMAMIŞ OLSA KARGALAR ÖLÜSÜNÜ BIRAKIRLAR MIYDI.. ŞİMDİYE KADAR İZİ KALMIYORDI. VALLAH. BAKIĞIN YANINI DA GÖRDÜM.

DUR ALEN. BEN DE GELİYORUM.

GÖRDÜM.. GÖRDÜM İŞTE ŞURADA..

MIŞELİN.. KIZIM SENİN BURADA NE İŞİN VAR?

GENÇ KIZ AYILDI. HAYIR. YAŞAYACAKSIN. OH ALEN.. ARTIK RAHATÇA ÖLEBİLECEĞİM.

ARTIK MÜCADELE EDEBİLİRİM. FAKAT NE SUYUMUZ NE YİYECEĞİMİZ VAR.. NE YAPACAĞIZ?

BU CIVARDA, BU KADAR ZAMAN NASIL GİZLEDİĞİNİ BİR TURLU ANLIYAMIYORUM.

ARKASI VAR

MANDRAKE

ÜÇ ARKADAŞ ANSLI-
ZIN KENDİLERİNİ
BİR GÖL ORTASIN-
DA BULDULAR.

BU EN SON VE EN KORKUNÇ
TEHLİKE NE OLABİLİR. KOR-
KUNÇ BİR CANAVAR MI YOKSA?

BİLMİYORDUM
NARDA.. BU GÖ-
LÜN SONU YOK
GİBİ. UFUK-
LARDA HİÇ
BİR ŞEY GÖ-
RÜNMÜYOR

9

SON TEHLİKE
KURTUL-
MAZSINIZ
BUDALALAR

AH NE SICAK!
NASIL SUSADIM

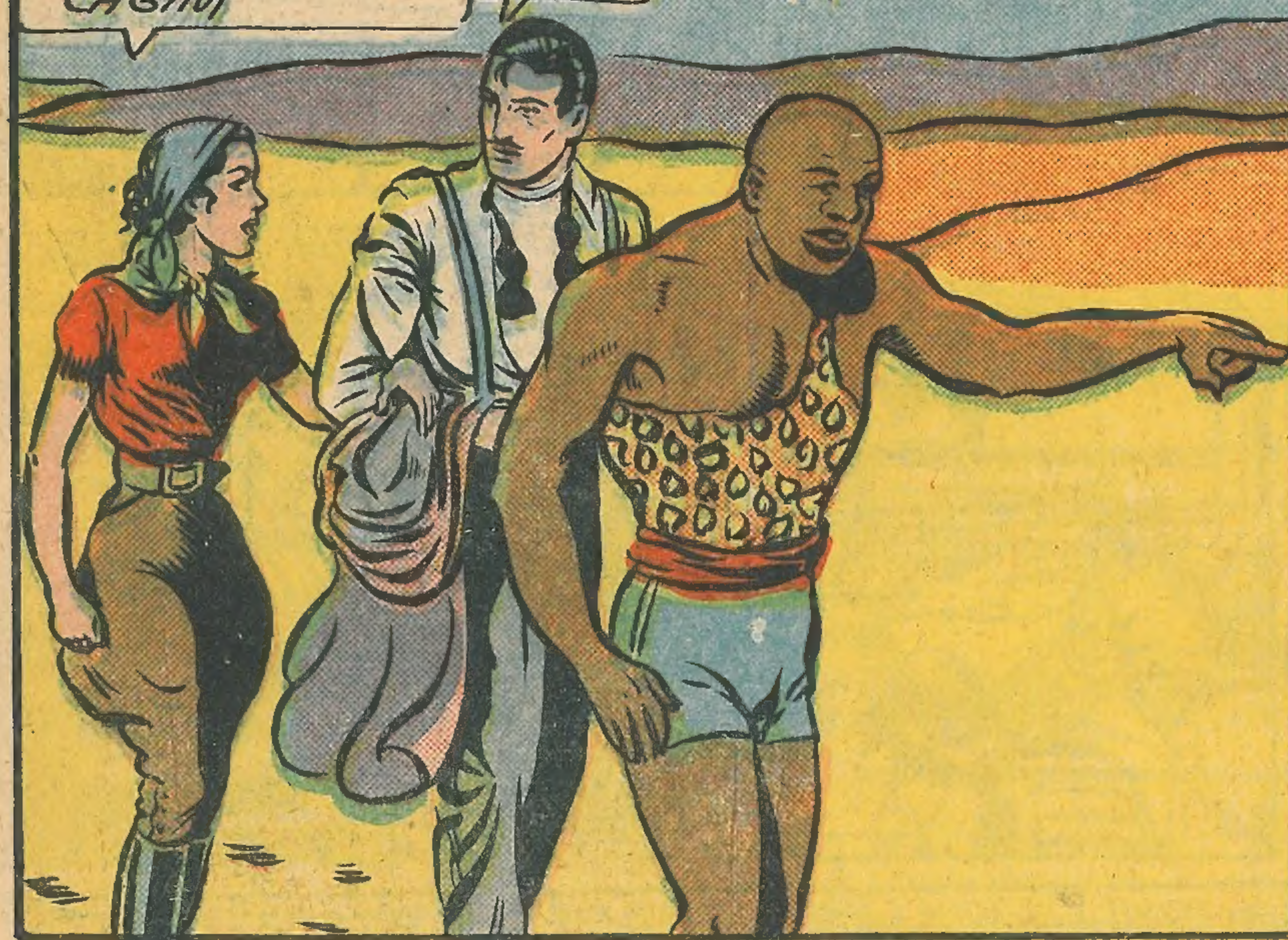
GECE
SICAK
MÜT-
HİŞTİ.

ERTESİ GÜN, GÜNEŞİN ALTINDA YOLLARINA
DEVAM EDİYDLAR.

MANDRAKE
SU BULMALIYIZ
YOKSA BAYILA-
CAĞIM

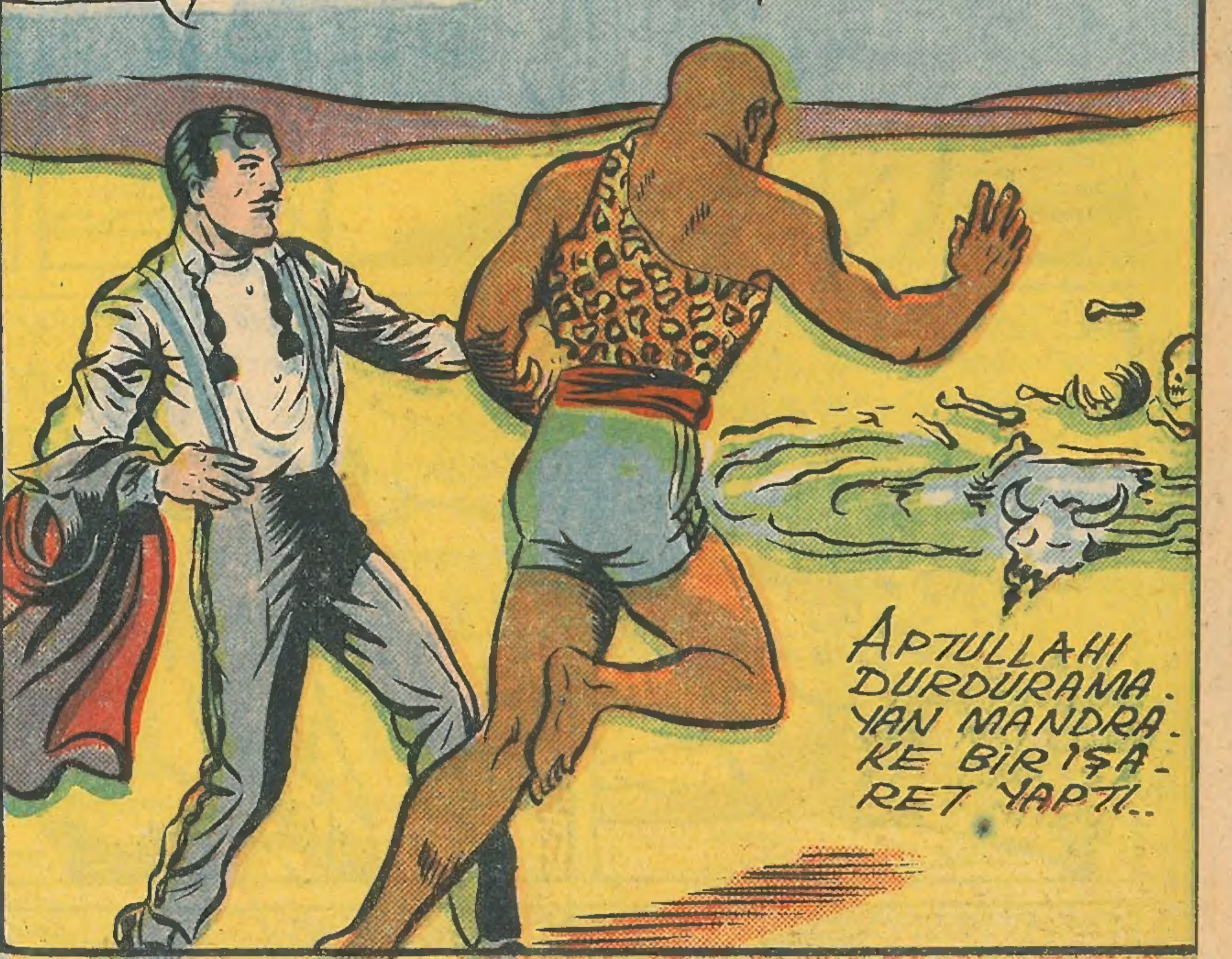
BİLİ-
YO-
RUM

BAKIN SU!

DUR APTULLAH..
KEMIKLERE BAK..
BU SU ZEHİRLİ

SU!

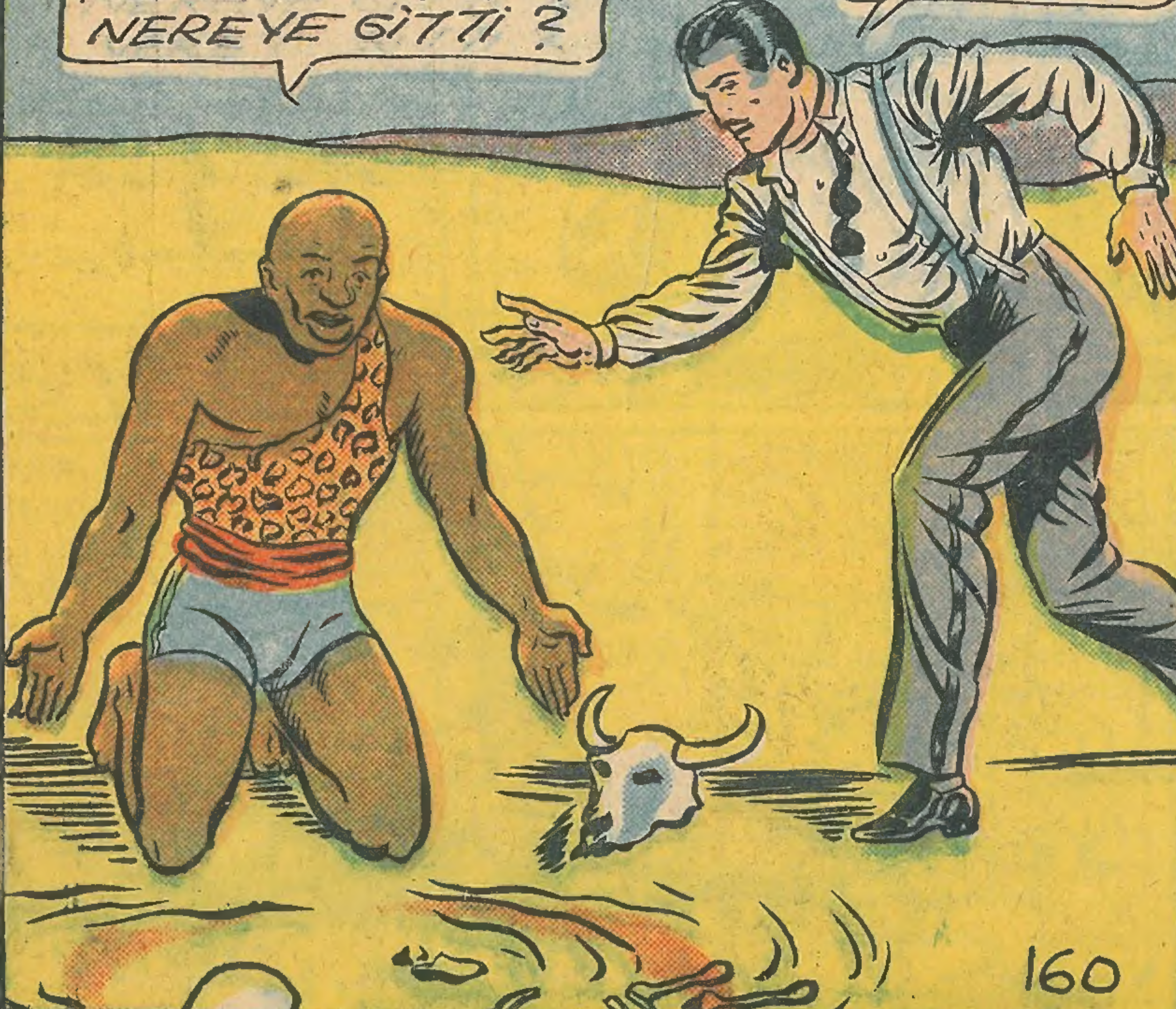

APTULLAHI
DURDURAMA-
YAN MANDRA-
KE BİR İŞA-
RET YAPTI..

VE SU ÇUKURU YOK OLUYOR.

NEREYE GİTTİ ?
NEREYE GİTTİ ?

UÇTU AP-
TULLAH!

160

GÖL BİTMEK TÜKENMEK BİLMEDEN UZA-
NIYOR.

BU GÖLÜN
HERHALDE
BİR SONU
OLACAK...

BÜYÜK TEHLİKE BELKİ DE
BUDUR. SONSUZLUK..
SUSUZLUKTAN ÇATLAMAK

ARKASI VAR

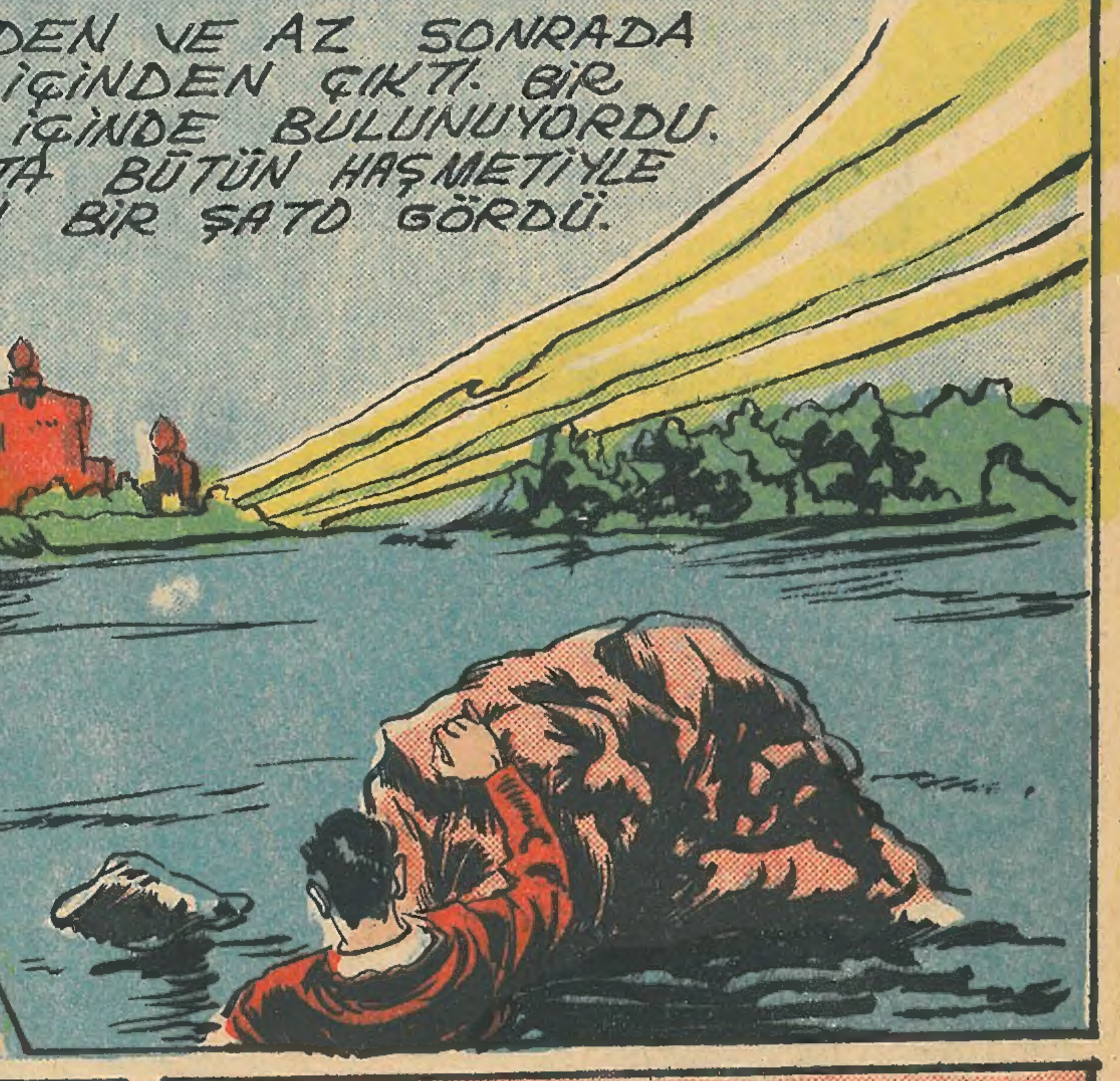

KARTALIN OĞLU

KUYUNUN DİBİNDE AYDINLIK
BİR DEHLİZ BULDU. İÇİNE
DALDI. SU PIRIL PIRILDI.

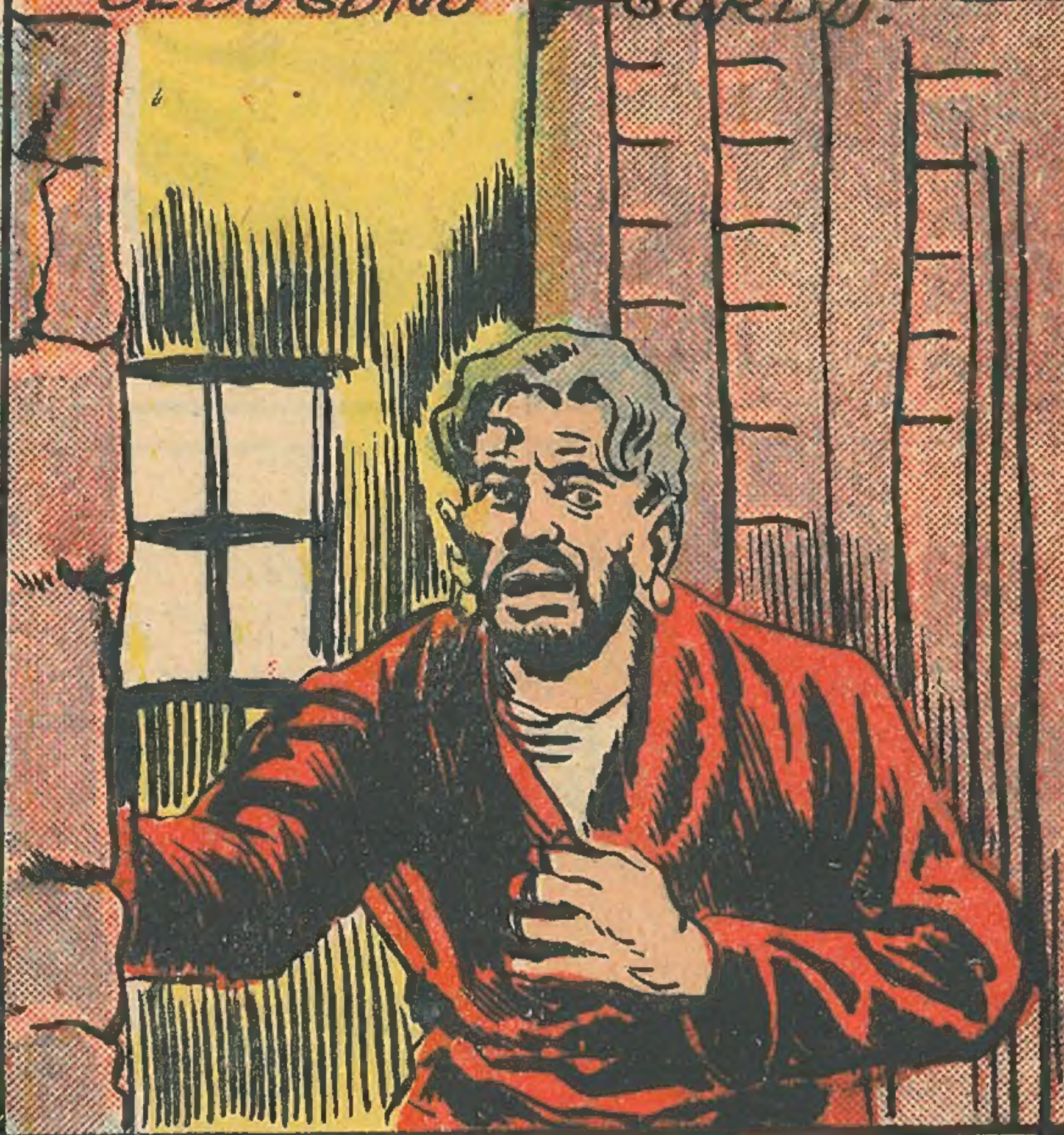
DEHLİZDEN VE AZ SONRADA
SUYUN İÇİNDEN ÇIKTI. BİR
GÖLÜN İÇİNDE BULUNUYORDU.
UZAKTA BÜTÜN HAŞMETİYLE
DİKİLEN BİR ŞATO GÖRDÜ.

BU SIRADA ÇAPULCULUĞA
TÖVBE EDEN BRAMURUN
KALBİNİ BİR ATEŞTİR
YAKIYORDU. İÇİ SIKILIYOR
İÇİ SIKILIYORDU.

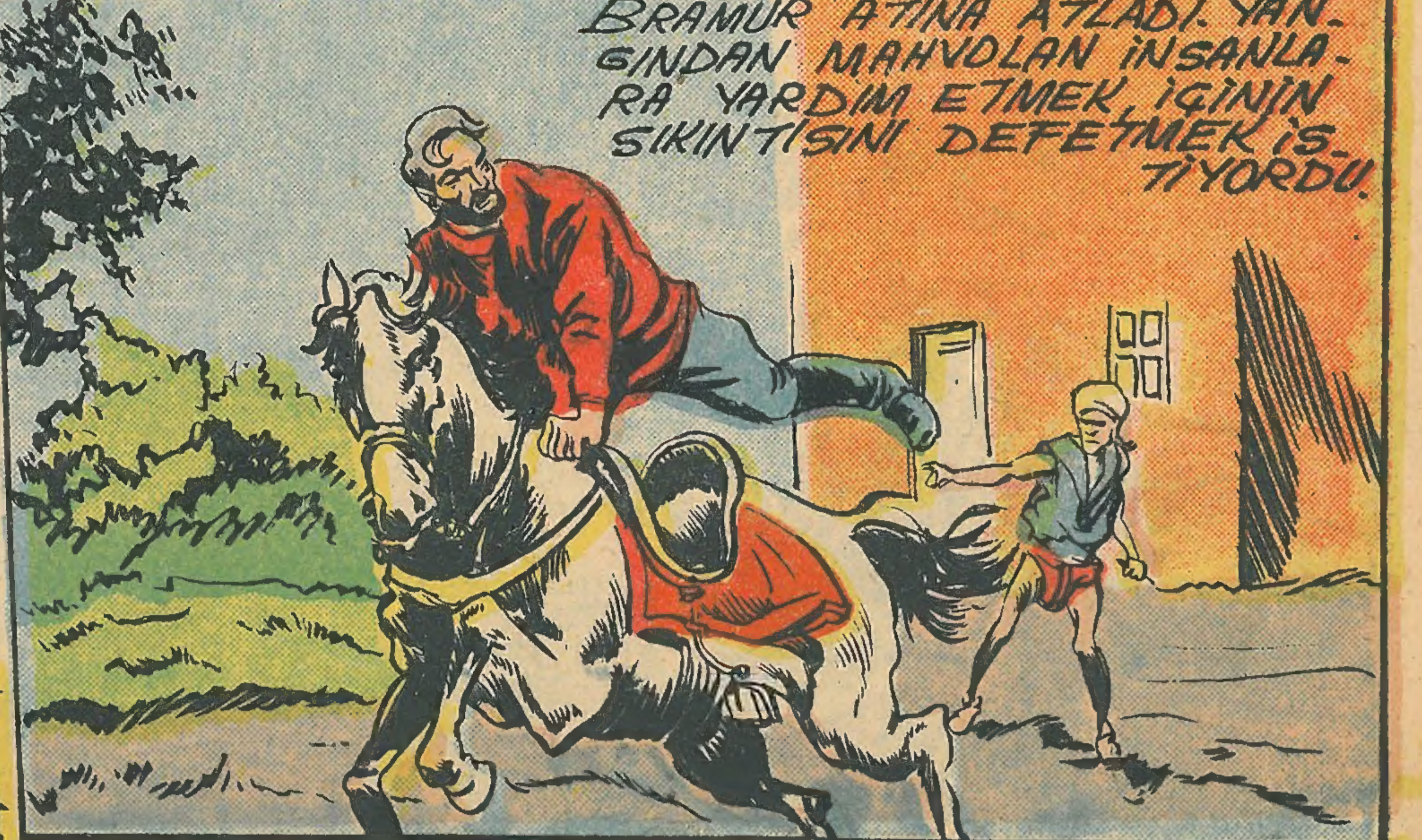
UYKUSUNDA BİLE RA-
HATI YOKTU. HEP RÜ-
YASINDA ALEVLER
YANGINLAR GÖRÜ-
YORDU.

BİR GECE YÜREĞİ EZİLE-
REK UYANDI. KALBİNİN ÜZE-
RİNE SANKİ KOCA BİR
GRANİT PARÇASI OTURT-
MUŞLARDI. KAPİYİ AÇTI.
KARŞI TEPEDEKİ BİR HİRİS-
TİYAN MABEDİNİN YANMAKTA
OLDUĞUNU GÖRDÜ.

BU MABET HİRİSTİYANLIĞI
ASYADA YAYMAĞA ÇALIŞAN
MİSYONERLERE AİTTİ.
ALEV ALEV YANIYORDU.

BRAMUR ATINA ATLADI. YAN-
GINDAN MAHVOLAN İNSANLA-
RA YARDIM ETMEK İÇİNİN
SİKINTISINI DEFETMEK İS-
TİYORDU.

BRAMUR MABEDİN YANINA VARDI. DAPAZLAR
TELÂŞLARINDAN NE YAPACAKLARINI ŞAŞIR-
MIŞLARDI. NİHAYET BİRİ BRAMURA: "ÜST
KATTA BİR ÇOCUK KALDI, YANACAK," DEDİ.

BRAMUR ÜST KATA ÇIKIP ÇOCU-
ĞU KURTARMAK İÇİN BİR Dİ-
REĞE SARILDI. YARI YOLDA
KUWETİ KESİLDİ.

13/2

FAKAT HA-
YATI BOYUN-
CA İŞLEDİĞİ
CİNAYET VE
GÜNAHLARIN
KEFARETİNİ
BAŞKA TÜR-
LÜ ÖDEYE-
MEZDİ.
BÜTÜN
GAYRETİNİ
TOPLADI
YUKARI ÇIKTI
ÇOCUĞU
KURTARDI.

BU YAPTIĞIN İYİLİK
ALLAH İNDİNDE ZAIL
OLMIYACAKTIR OĞ-
LUM. ALLAH NE MÜ-
RADIN VARSA VERSİN.

BRAMUR İÇİNDE BİR FE-
RAHLIK HİSSETTİ. YAPTIĞI
KÖTÜLÜKLERİN, SENELER
BOYUNCA ETTİĞİ GÜNAH-
LARIN HEMEN SİLİNİP
GİTTİĞİNİ SANIYORDU.

BAŞINI BİR TAŞA KOYDU.
HAYALİNDE ANNESİ CAN-
LANDI.

BEN GİDİYORUM.
KURTARAMADIK-
LARIMI GÖRMEĞE
GİDİYORUM.

RÜYA GÖR YAV-
RUM.. BU SENİ
DİNLENDİRİR..

İRTESİ GÜN ANNESİ BR-
MURUN ÖLÜM HABERİNİ
ALINCA ÇOK ÜZÜLDÜ.

BRAMUR İKİ KELİMELİK
BİR YAZI DA YAZMIŞTI.

ARKASI VAR

Anne oğluma
Ben mesudum
Bramur

GÜZEL YUSUF

TARİHİ AŞK VE MACERA ROMANI

Yazarın: *Kemalettin Tuğcu*

SAYI : 10

Bu sırada topların vakit vakit gürleyişi ve yıkılan duvarların acıklı sesleri işitiliyordu. Dar kapıda bulunan dört kılıçlı daha serbest hareket edebilen bana karşı bir şey yapamıyorlardı.

Marko daha temkinli bir silâh-sördü. Fakat benim kılıç kullanmaktaki maharetimi görmüştü. İstesen onlardan hepsini ayrı ayrı yaralayabilirdim.

Bana doğru fırlattıkları bir hanger arkamda bulunan İrenin başının üstünden geçti. Bu kudurmuş insanların kendilerinden geçtiğini anlayınca önce Markonun elini yaraladım. Kılıç elinden düştü. Bu kılıcı ayağımla çekerek deli gibi saldıran Şövalyenin elini yaraladım.

Şövalye derhal geriye çekildi. Arkamdan dolaşmaları için emirler vermeğe başladı. İren derhal ikinci merdivenin kapısını kapattı. Cesur ve mert bir kız olduğunu görüyordum. Bir müddet haykıran Olga baygın düşmüştü.

— Beni hepinizin ellerini yaralamağa mecbur edeceksiniz, dedim. Lütfen konağı terkediniz. Ben sağ oldukça Asil Prenses İren Paleoloğa elinizi süremezsiniz.

İkişer ikişer beni meşgul ederek yormağa uğraşıyorlardı. Bileklerimde ve ellerimde birkaç sıyrık kanıyordu.

Benim yorulduğumu zannettikleri bir sırada şövalye üst üste iki ok attı. Birisi kendi askerlerinden birisinin koluna saplandı. İkincisi zincir gömleğine nüfuz edemedi.

İren fasıla ile haykırıyordu:

— Alçaklar, hainler. Yusuf, Yusuf öldür onları.

Şövalye bu sözlerin sonuncusuna şöyle bir cevap verdi:

— Bu Türk esirle bu konağa neden kapandığınız ve niçin benim gibi asil bir şövalye ile Venediğe gitmediğiniz anlaşılıyor.

İren bu hakarete karşı silâhlıktan aldığı bir yayla arkamdan bir ok attı. Şövalyenin başındaki miğfer yere yuvarlandı.

İkinci okun atılmasına zaman kalmadan sokakta bir takım atlıların koşuştukları duyuldu. Kapıya vuruyorlardı. Olga tekrar canlanarak:

— İmdat, imdat diye haykırdı.

Büyük kapıyı devirmeğe muvaffak olan insanlar konağın açık kapılarından içeriye saldırdılar. Askerler durmuşlardı. İçeriye saray muhafızı ve kendisine mektubu vermiş olduğum subay girdi. Arkasında on iki asker vardı. İren onu derhal tanımış ve haykırmıştı:

— Ortes, beni cebren kaçırmağa gelen ve bana her türlü hakareti reva gören bu adamları tevkif ediniz.

Şövalye şiddetle haykırdı:

— Burada bir Türk casusu var. Onu yakalamağa geldik. İren Paleoloğun bir vatan haini olarak casusları himaye ettiğini görmekte-siniz.

İren şiddetle ilerledi. Küçük eli şövalyenin yamağında sakladı.

Bunu şövalyenin küfürü takip etti. Şiddetle kızın üzerine atıldı. Fakat Ortesten önce ben yetişerek aralarına girdim. Şövalye hangerle beni vurmak istedi. Bileğini havada tuttum. Ortes bir kâğıt çıkarttı ve yüksek sesle okudu:

— Ortes, derhal İren Paleoloğun konağına gidiniz ve bütün gece kendisini herhangi bir taarruzdan koruyunuz. Buna cesaret edeceklerin derhal yakalanarak Anemasa gönderilmesini emrediyorum.»

Şövalyenin dört askeri ve Marko yerlere kadar eğildiler. Şövalye sapsarı kesilmişti. Marko saray muhafızından önce her türlü emre kazır bulunduğunu bildirdi.

Kıralın kendi el yazısını ve mührünü gördükten sonra mümkün olduğu kadar itaat göstererek

lardı. İhtiyar bir papas ona doğru kosmuştu. İren yaşlı gözlerle bana baktı ve:

— Yusuf, dedi. Tanrı seni korusun.

Kendimi tutamadım. Âkibeti mi pek karışık görüyordum. Gözlerimden bir iki katre yaş yuvarlandı. Ona bir daha doya doya baktım ve:

— Yapıcı, yaratıcı ve koruyucu olan Tanrı ne isterse o olur asil Prenses İren Paleoloğ, dedim. Sizin için ölmeği daha çok isterdim.

İren başını çevirdi. Küçük ellerini yüzüne örttü, hıçkırarak kilisenin kapısından girdi. Olga orada bir yere çökmüş, istavroz çıkartarak hıçkırıyordu.

Bitmez tükenmez görünen yolları yürüdük. Etrafımı çeviren as-

suçlarını örtmeğe çalışmaları gayet tabii idi.

ANEMAS ZINDANLARI

O gecenin sabahı, öğle vaktine doğru dört Bizans askeriyle bir zabıt tekrar konağa geldi. İrenle zabıt arasında epeyce uzun süren bir münakaşa oldu. Nihayet İren beni çağırdı ve:

— Yusuf, dedi. Seni mahkeme huzuruna çıkartacaklar. Korkulacak bir şey yok. Sükûnetle neticeyi bekle. Ben İmparatora yegâne muhafızım olan senin bu suretle tevkifimden sonra kendini kendi evimde emniyette görmediğim için Ayateodosyaya iltica ettiğimi yazacağım.

Olga, ihtiyar emektar kadın ve İren bizimle birlikte konaktan çıktılar. Zabıt çok müteessirdi. Önce kiliseye kadar gittik. İçerişi halkla doluydu. İreni ilk defa yaya olarak kiliseye gelirken görüyor-

Burası Anemas zindanlarının bulunduğu yeri.

kerlerin arasında gidiyordum. Benim yakalanmış bir Türk esiri olduğumu zanneden halk beni oralarda öldürmek istiyorlardı. Askerler güçlülkle muhafaza ediyorlardı.

Nihayet koskoca bir kalenin dibine geldik. Burası Anemas zindanlarının bulundutu yeri. Zabıt bana dostane bir eda ile:

— Korkmayınız, dedi. Burada daha iyi muhafaza edileceksiniz. Mahkemeniz pek gecikmeyecek.

Beni, yüzünü hiç te beğenmediğim bir zabite teslim ederken:

— Esir bir Türktür, dedi. Mahkeme edilecek. İyi muhafaza edilmesini emrettiler. Hayatının muhafası lâzım.

Dört beş kişilik bir grup beni ortasına aldı. Kaleden içeriye girdik. Yer altında, dar bir koridora dahil olduk. Üstü kemerlerle tutturulan bu koridorun yanında gayet sağlam küçük kapılar vardı. Birisini açtılar ve beni içeriye

tıktılar. Kapı üstüne kapandı.

Kapatılığım bu daracık taş oyugu tamamıyla karanlıktı. Ellerimle etrafı yokladım. En küçük bir eşya yoktu. Her taraf tamamıyla taştı...

Orada nekadardı kaldığımı bilmiyorum. Tepeden tırnağa silâhlı ve gayet iri yapılı bir adam gelerek beni yerimden çıkarttı. Koridorun karanlık sayılacak ışığı bile gözlerimi ağrıtmıştı. Beni götürürken itip kakıyordu.

Tastam, rutubetli birkaç basamak merdiven çıktık Bir avluya dahil olduk. Orada nöbetçiler vardı. Bir iki basamak daha çıktık. Beni geniş bir odaya soktular. Karşımda gayet asık suratlı ve gözleri kanlı bir adam gördüm.

Bana suçumu sordu Anlattım. Dikkatle dinledikten sonra muhafız:

— Bu köpeği yerine götür, dedi. Yarın mahkemeye çıkacak.

Giderken muhafıza aç olduğumu bana hiç olmazsa biraz ekmek vermelerini söyledim. İsteklerimi yerine getireceğine:

— Geberecek adama yemek verilmmez, dedi.

Tekrar taş oyuguna kapatıldığım zaman tamamıyla meyyusum. Açlığımın şiddeti tevkif edileli iki gün geçtiğini tahmin ettiriyordu. Kalın tahta kapıya kulak verdiğim dışarıdan iniltiler geldiğini duyuyordum. Bir mezar belki insanı daha az korkuturdu. Rutubet iliklerime işlemişti. Zaten bozuk olan hava çabucak dayanılmaz bir hal alıyordu. Saatlerin çoğunu, kalın kapının çatlaklarını ellerimle bularak oradan taze hava almak ümidiyle dudaklarımı yapıştırmakla geçiyordum.

Kalbime kuvvet vermek, metin bulunmak için bir aralık namaz kıldım. Tanrıya yalvardım. O derin sessizlik içinde yer altından gelir gibi arada bir sarsıntılar duyuyordum. Herhalde kalelerden atılan büyük top güllerinin sarsıntısı olacaktı...

Beni yarı baygın bir halde çıkarttılar. Askerlerin arasında yürüyerek büyük bir binaya kadar götürüldüm. Saatlerce bekledikten sonra kapısında zırhlı askerlerin beklediği büyük bir salona sokuldum.

Karşımda büyük rütbeli insanlar vardı. Bir Grandük, bir kardinal, bir komutan, büyük rütbeli bir papas bu karma meclisin nüfuzlu insanlarıydı.

Muhafızın yürüttüğü yere kadar gittim ve orada durdum. İçlerinden birisi yüksek sesle bana sualler sordu. Ben de cevaplarını verdim:

— Adın ne?

— Yusuf.

— Türk müsün?

— Evet, Müslüman Türküm.

— Bizansa nasıl girebildin?

— Ben girmedim. Bindığım gemiyi Mihal kaptanın gemileri batırdı. Beni esir aldılar ve Bizansta sattılar.

— Seni kim satın aldı?

— Prenses İren Paleoloğ.

— Kendisini tanıyor muydun?

— Hayır, satın aldıktan sonra tanıdım.

— Prensesim seni almasındaki sebep ne?

— Geçen yıl Boğazkesene gidiyordum. Oradan Türk gemilerinin boğazdan geçip geçemiyceklerini anlamak istiyordum.

— Bunu neye soruyordun?

— Babam Nikomedyalı bir tüccardır. Pontöksenden arpa getirecektik. Babam yollamıştı beni. Galata sırtlarında iki yeniğinin bir kızı kovaladıklarını gördüm. Kız bana sığındı. Ben de kendisini korudum.

(Arkası var)

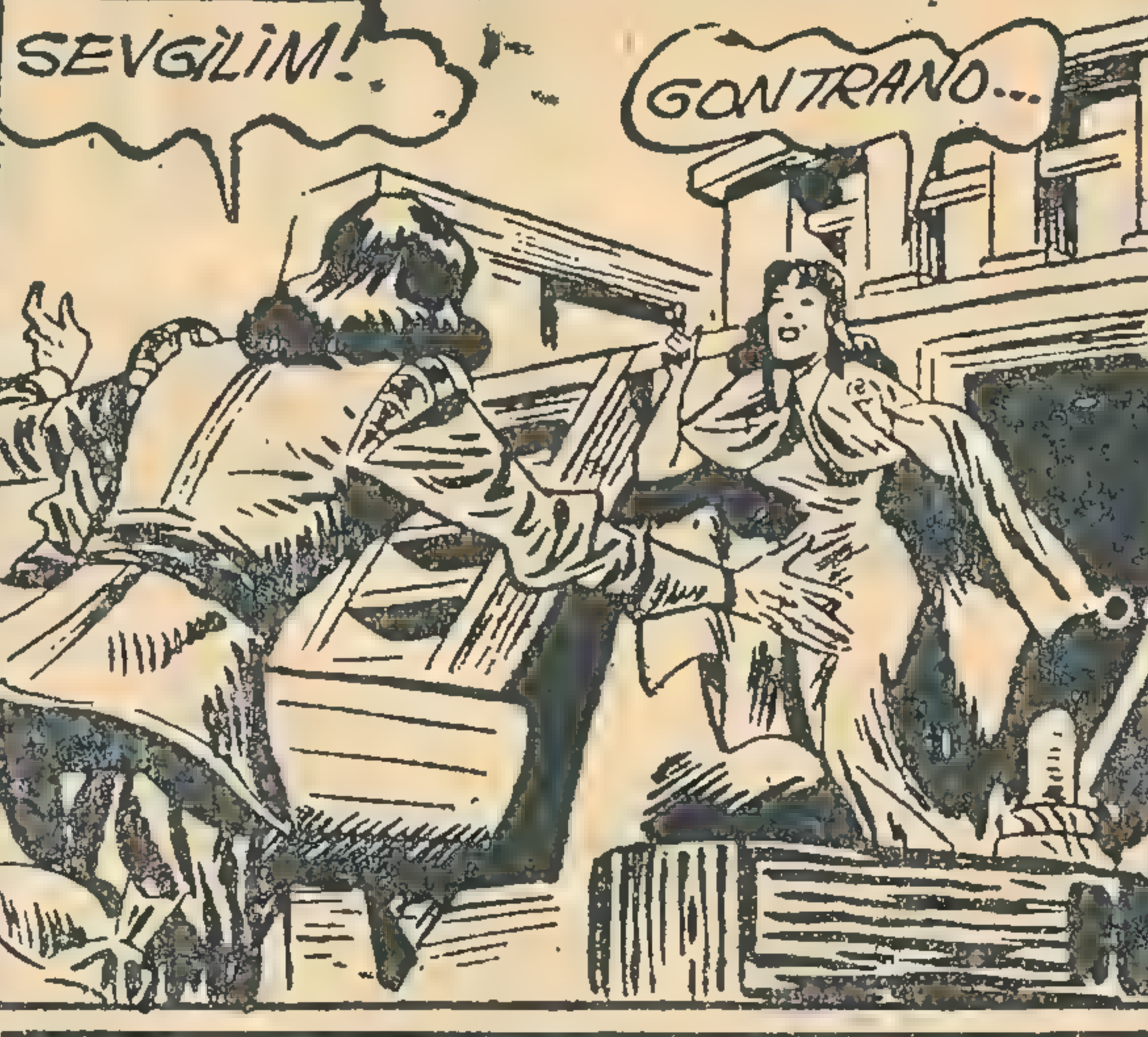
HAYDİ NE DÜ-
RUYORSUNUZ BENİ
TAKİP EDİN..

BÜTÜN TAYFALAR BİR ANDA ÖTEKİ
GEMİYE ATLARLAR GONTRANONUN
ASKERLERİ TEMKİNLİ DÖVÜŞÜYÖRLERDİ

HALBUKİ BÜ SIRADA KRAL DA MAD.
RASIN GEMİSİNE ATLANIŞTI.

TAM TOP ATEŞLENECEĞİ
SIRADA ATMACA REİS YETİŞ-
Tİ

AMMANN DURUN!
TAM BİRLEŞTİKLERİ
ANDA ONLARI DENİ-
ZE BATIRMAYA MI
AHTETTİNİZ?

ADALAR KRALİÇESİ

97

LOSTROMO...
HEPSİ BURADA-
LAR..
ARTIK SÄLVÖYÜ YA
PABİLİRSİN.

GONTRANOYLA KRALİÇA-
DAN.. DURUN GİDİP KEN-
DİLERİNİ UYKUDAN UYAN-
DIRAYIM BARI..

ATMACA REİS ÖTEKİ GEMİYE
ATLADI VE PELERİNİYLE KARI
KOCAYI SARDI.

AYLARDANBERİ KADIN YÜZÜ
GÖRMEMİŞ GEMİCİLERE BU
VAZİYETTE GÖRÜNMEMENİZ
DAHA MÜNASİP OLUR SANIRIM.

BİRBİRLERİNE SARILMIŞ VE
ÜZERLERİNE DE PELERİN
SARILMIŞ OLAN AŞIKLAR AT-
MACA REİSİN YARDIMIYLA GE-
MİYE GEÇTİLER. O KADINI
ATMACA REİS O PELERİNİN
ALTINDA KİMİ
SAKLIYOR?

LAMARAYAGİRDİKTEN SONRA
DA BİR TÜRLÜ BİRBİRLE-
RİNDEN AYRILAMİYÖRLER
MAJESTE... BİR DAKİKA..
BİR AN KÖPRÜ ÜSTÜNDE
OLMANIZ LÂZİM..

HANGİ GE KORSAN MADRASIN
MİNİN? ZAPTETTİĞİ GEMİNİN
GÜVERTESİNE ÇIKACAK
SİNİZ. ŞİNDİ MESELE-
Yİ DÜZENLE KÖYMANİZ
LÂZİM.

O SIRADA
BİR TOP SESİ
İŞİTİLDİ

İŞTE VARGO
KORSAN GE-
MİSİNİ BATIR-
DI. HAŞMETME
NE ÇIKMANIZ LÂZİM..

160

ARKASI VAR

Çiftlikteki Yenge

Yazan: F. Demirel

Bütün aile hiddetten köpürüyordu. Nasıl köpürmesin. Ailenin en büyüğü ve zengini olan rahmetli amca kırk yıllık karısının ölümünden sonra on sekiz yaşında bir kız almış, nesi var, nesi yok üstüne etmişti.

Bu haberi alanlar protesto mektuplarını dayadıktan sonra selâmı sabahı kestiler. Fakat adamcağız on sekiz yaşındaki karısını yirmi yaşında dul bırakıp altmış ikisinde gürleyip gitti.

İş böyle olunca eski kin yeniden alevlendi. Amcanın eceli mev'üdiyle değil, zehirlenerek veya yüregine indirilerek ortadan kaldırıldığı sayıları doladı.

Miras davasına kalkanlar, ihbarda bulunanlar tamam bir yıl uğraştılar. Fakat İzmit mahkemesi iki celsede meseleyi halletti. Amcanın çiftlikte değil, İzmitte bulunduğu bir sırada, bir lokantada çok yemek yemekten hastalanarak memleket hastahanesine kaldırıldığı ve orada damar çatlamasından öldüğü sabit olmuştu. Miras işlerine gelince çiftliğini ve elli bin lira kadar nakit parasını en makbul ve makul usullerle karısına verdiği tebeyyün etti.

Demek sılık iki yüz bin liralık çiftliğin ve nakit paranın üstüne

bal gibi oturacak ha?..

Millet deli oluyordu. Bir gün Veysi beylerin evinde bir toplantı yapıldı. Sayısı yirmiye geçen akraba ve taallukat bir ağızdan merhuma ve onun karısına söğdüktan sonra bir karara vardılar.

Celâli kadınlardan bir kaç gidip ağzının payını vermeği düşündüler ama bu teklif kabul edilmedi. Bay Veysi:

— Kastimiz para kopartmak, dedi. Bu miras bal gibi bizlerin hakkı idi. Ne idüğü belirsiz karı ortaya çıkıp hepsini elimizden aldı. Önce paranın bir kısmını olsun kopartalım, sonra herkes kendi hesabına gidip içini boşaltsın.

Ve neticede Veysinin oğlu avukat Fehminin çiftliği bir kolaçan etmeğe gitmesi ve deliller bulması, bunun üzerine yeniden dava açılması neticesine varıldı.

Fehmi hukukçu olduğu için bu işleri en iyi bir şekilde başarabilirdi. Babası onu teşyi ederken:

— Ne yap, yap şu işi bir hallet, demisti.

Artık bütün ailenin gözü delikanlının üstündeydi. Mahkemelerde büyük başarıları görülen Fehmi çiftliğe amcasının eski bir resmini aramak bahanesiyle gidecek ve mümkün olduğu kadar köşeyi, bucağı gözden geçirecekti.

Babası öğüt verdi:

— Oğlum, sen gençsin, gençler ihtiyatsız olur. Pek ileriye varıp kariyi dövmeğe filân kalkma. Başımıza iş açılır. Kurnazca davran. Yapacağımızı mahkemede yaparız.

Annesi de ayrıca söylendi:

— Evlâdım, elinden bir kaza çıkarsa hepimiz sürünürüz. Elin sılığı ile dalasma. Anlıyacağımı anla, bize de hemen mektup yaz.

Fehmi:

— Mektup yazmam artık, dedi. Nihayet üç gün içinde döneceğim.

Fehmi kalktı, gitti.

Çiftliğe ertesi akşam, karanlıkta varmıştı. Çiftlik köşkünde kendisini eteği düşük birisi karşıladı:

— Selmin hanım siz misiniz? diye sordu.

Karşısındaki:

— Ben hizmetçiyim, dedi. Küçük hanım yukarıda. Kim gelmiş diyeyim.

— Ben merhum amcamın torunuyum. Adım Fehmidir. Bu tarafta bir işim vardı da geçerken uğradım.

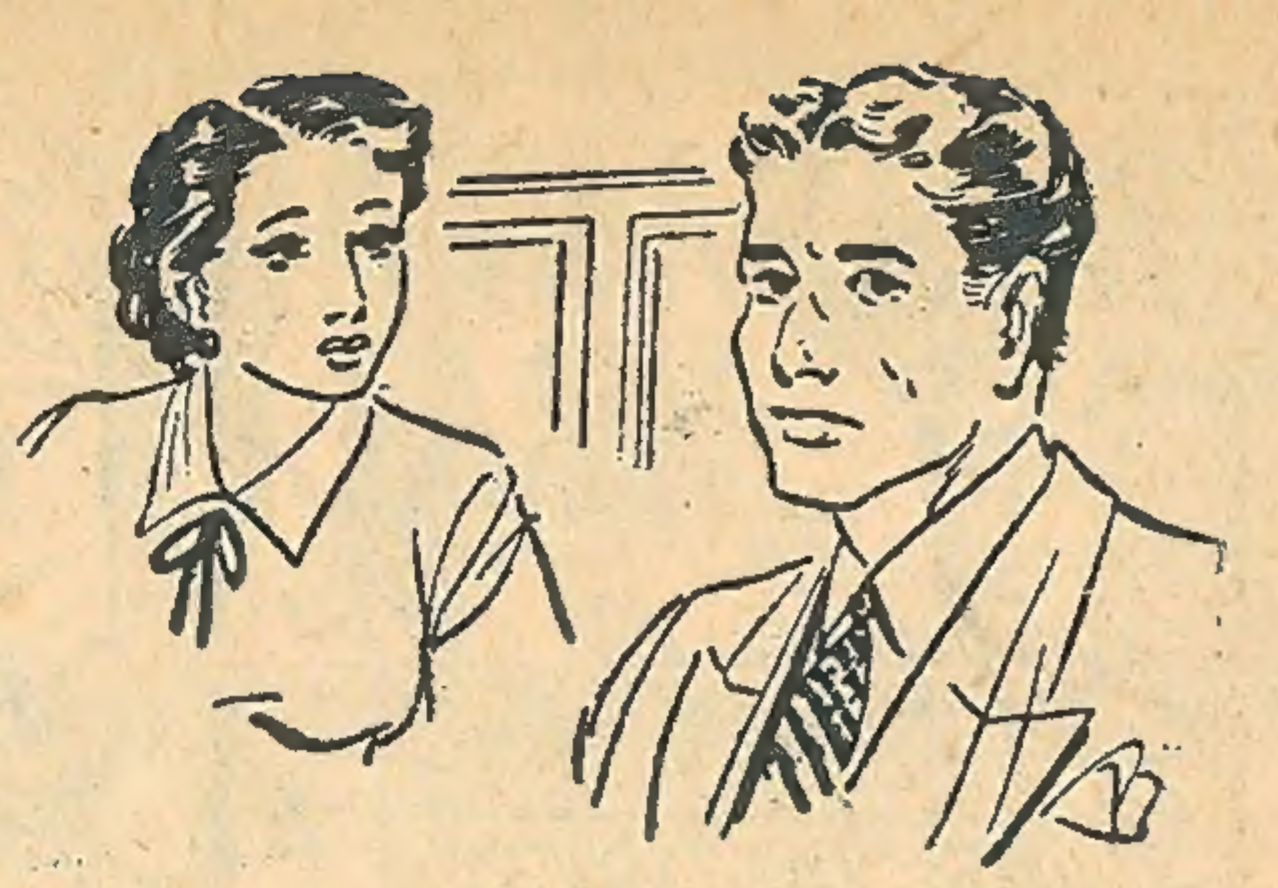
Beş dakika sonra aşağıya yirmisini yeni aşmış, inci gibi, fidan gibi, bir içim su gibi birisi indi; nazlı ve mahcup bir sesle:

— Ben yengeniz Selmin, dedi.

Fehmi feleğin çemberinden kırk defa geçmiş, şeytanın dolastığı yerleri karış karış bilen, şıfıntı, sılık, yelloz, aşifte, canavar karı diye vasıflandırılan yengenin bir melek özentisiyle yaratılmış, masum bir mahlûkçuk olduğunu görünce bütün benliği yerinden oynadı.

Yemekten sonra inci gibi iki damla yaşla aileye karşı infialini gösteren yengecik başına gelenleri de anlattı:

Babası borçlu bir tüccarmış. Merhumdan ödünç para istemiş. Merhum ancak kızını verirse istikraz yapacağını söylemiş. Namus belâsı kız da razı olmuş. Ona koca diye dört elle sarılmış. Ailesinden kimse yokmuş. Adamcağız ölünce yapayalnız kalmış. Ne yapacağını bilmiyormuş. Üstelik kendisini dava etmişler. Dağ başında korkuyormuş. Fakat — — — apsınmış.

Fehmi yutkundu:

— Şey, dedi. Yengeciğim. Hani ben kalsam olmaz mı, korkmazsınız. Hem şey demek istiyorum. Hem bilmem ki, zaten büyük amcamla arada üveylik vardı.

Çenesine kuvvetli, hukukçu bir adam olduğu için iki gün sonra babasına şu telgrafı çekti:

— "Meseleyi hallettim. Selminle evleniyorum. Annem ilk vasıta ile gelsin, selâm."

93 Viktor Hügonun BÜYÜK ROMANI

GAUVAIN YARIN SABAH İDAM EDİLECEK. SİNİZ...

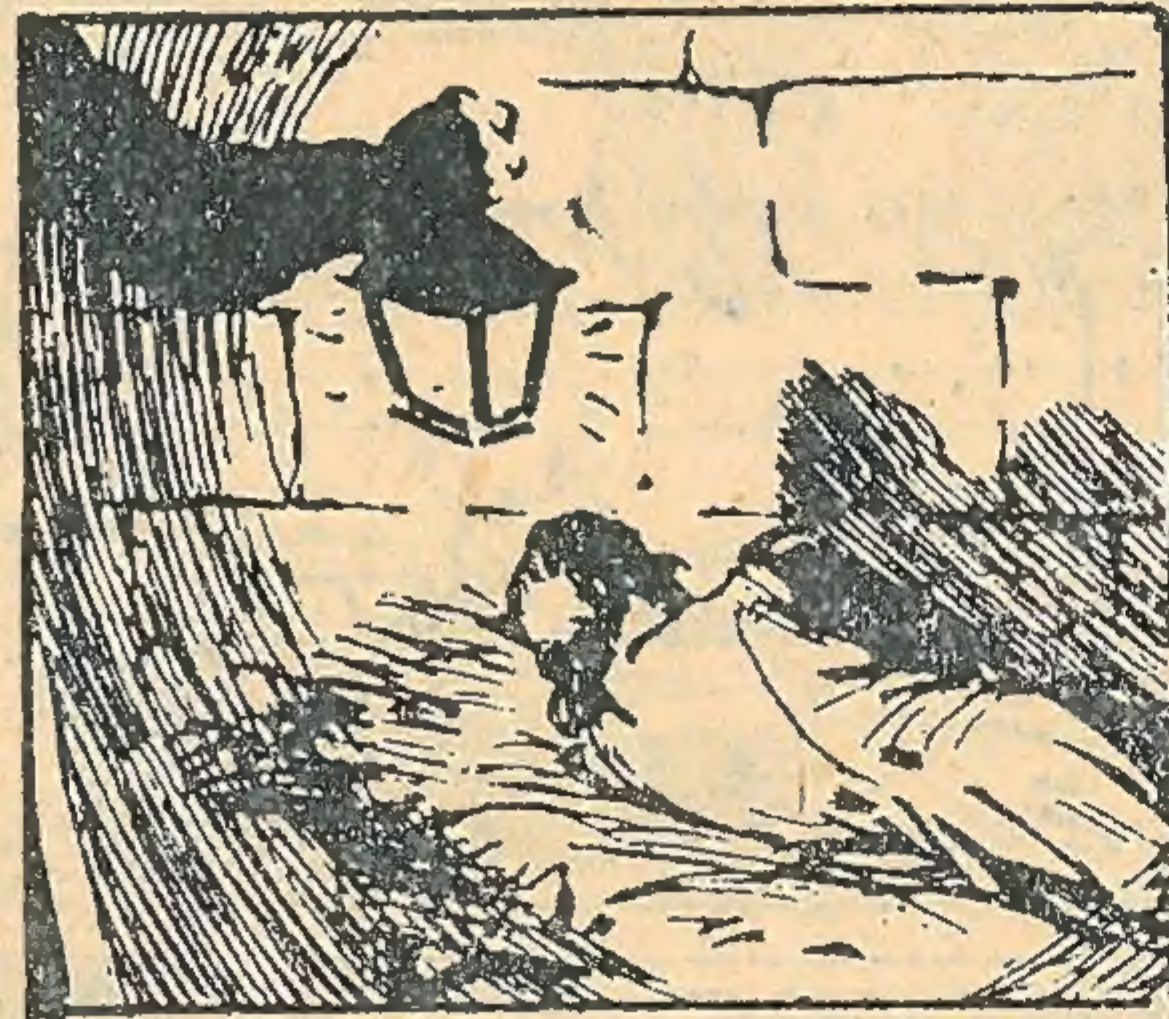
SAG OLUN

GAUVAIN'I HAPİSHANEYE ATILAR. KAPİYİ SÜRMELEDİLER. İKİ JANDARMA YALIN KİLİNG NÖBET DURDULAR.

GECE YARISI ELİNDE FENER TUTAN BİRİ GELDİ. KENDİNİ TANITTI. KAPİYİ AÇTI. İÇERİ GİRDİ. BU SİMURDENDİ.

GAUVAIN OT YATAĞIN ÜZERİNDE DERİN BİR UYKUYA DALMIŞTI.

SİMURDEN İYİCE YANINA YAKLAŞTI. BİR MÜDDET SESSİZ DURDU.

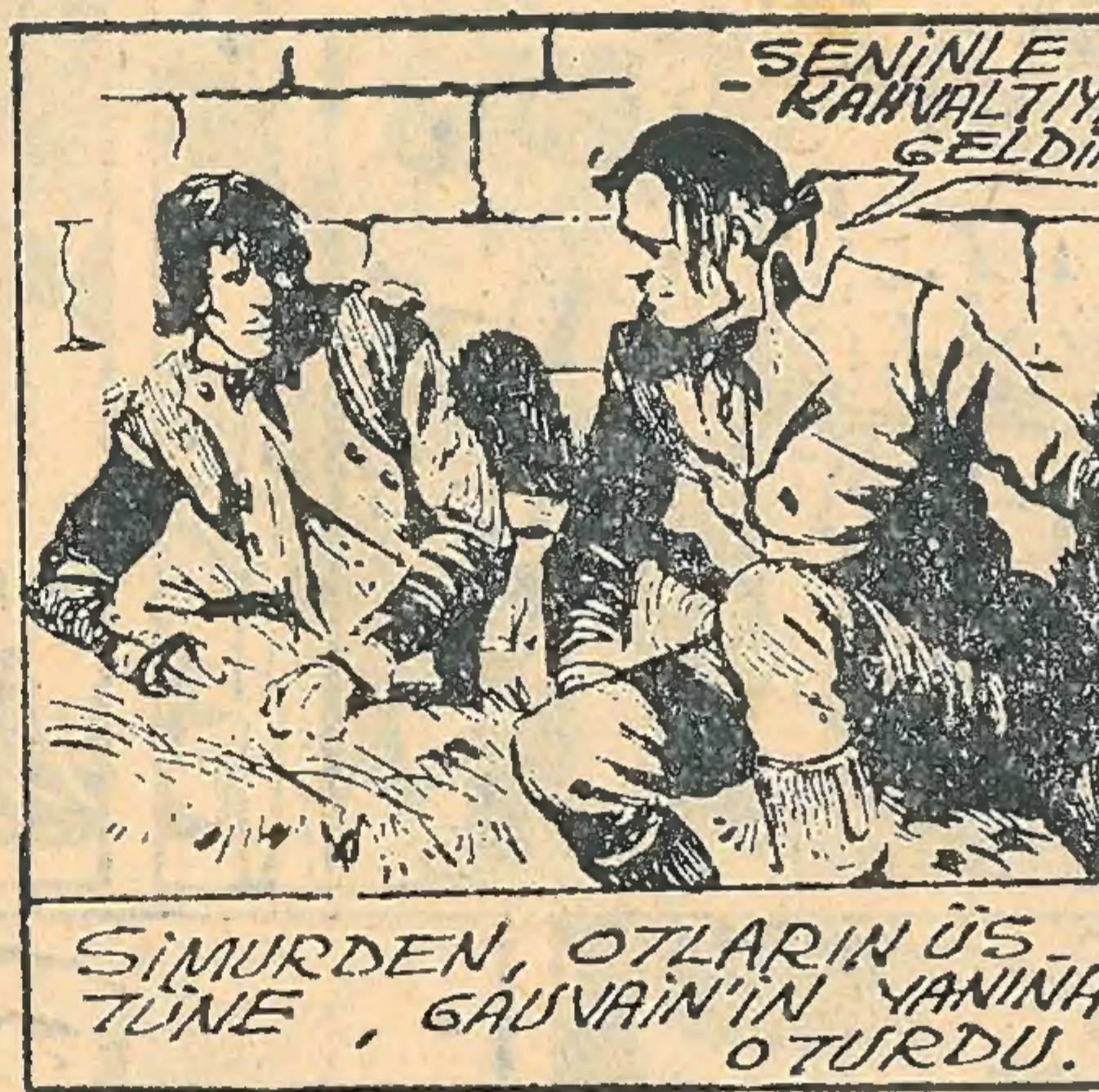

SEN MİSİN ÖLÜMÜN ELİNİ ÖPTÜĞÜ NÜ GÖRÜYOR DUM RÜYAMDA.

SONRA DİZ GÖKTÜ. GAUVAIN'IN ELİNİ HÖRMETLE ÖPTÜ. TAM BU SİRADA GAUVAIN UYANDI.

YÜZÜNÜZDERİ BU KILIÇ İZİNİ HAYATIMI KUR. TARNAK İÇİN ALDINIZ. VAZİFE HİSİNİ SİZDEN ÖĞERENDİM. BASİT BİR VATANDAŞ. TİM BENİ YÜKSELTİNİZ. SİZE HAYATIMI BORÇLUYUM.

SENİNLE KAVVALTIYA GELDİM

SİMURDEN, OTLARIN ÜSTÜNE, GAUVAIN'IN YANINA OTURDU.

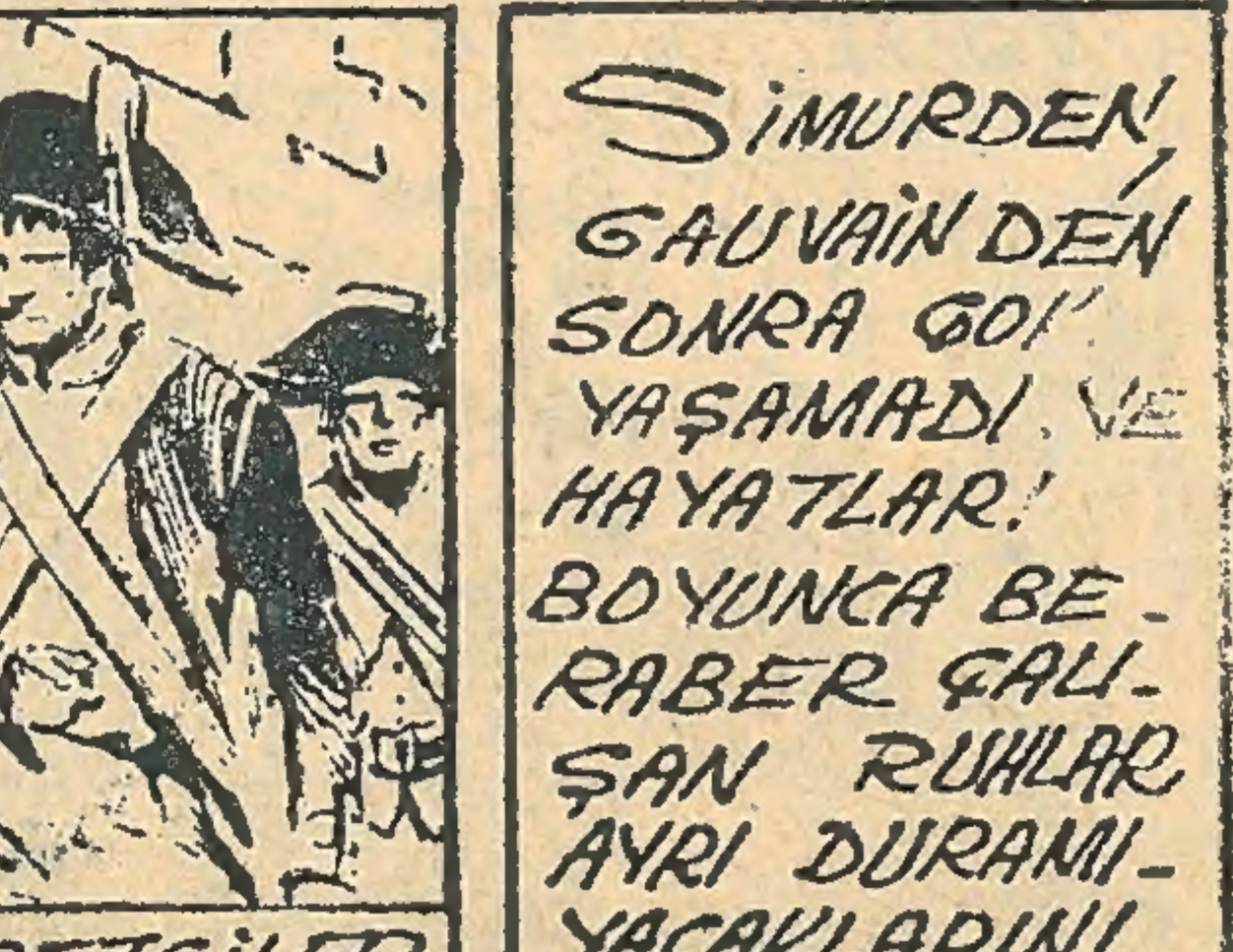
SİMURDEN ÇOK HEYECANLIYDI. DURMADAN İÇİYORDU. BUNA MUKABİL GAUVAIN ÇOK SAKİNDİ.

CUMHURİYET VE FRANSA'NIN İSTİKBALİ HAKKIN. DA UZUN MÜDDET GÖRÜŞTEATİSİNDE BULUNDULAR.

BİRKAÇ SAAT SONRA NÖBETÇİLER GAUVAIN'I ALDILAR. MAHKUMUN YÜZÜ BİR MEMNUNLUK İFADE EDİYORDU. SİMURDENLE VAPTİKLAR KONUŞMA GENÇ ADAMI MEMNUN ETMİŞTİ.

SİMURDEN, GAUVAIN'DEN SONRA GÖL YASAADI. VE HAYATLAR! BOYUNCA BE-RABER ÇALIŞAN RUHLAR AYRI DURAMI-YACAKLARINI ANLAMIŞLAR!

BİTTİ

dan geçen bir taksiye bindi ve gitti. Ertesi sabah, dört buçukta uyanmak Roberto için pek güç olmadı. Zaten gece bayanı düşünmekten gözüne uyku girmemişti. Evinde telefon yoktu. Onun için süratle giyindi ve sokağa çıktı.

Sabahın ayazı Robertsonun içine işledi. Nöbetçi eczahaneye varınca ya kadar tirtir titredi. Titreyen parmaklarıyla telefonu açtı ve bayanın numarasını çevirdi.

Öteki taraftan telefonun zili çaldığı halde cevap veren olmuyordu. Roberto, bir müddet, büyük bir sabırla, cevap bekledikten sonra, telefon ahizesini yerine koymak üzereydi ki diğer taraftan bir ses işitildi:

— Alo! Kim efendim?..

— Şe... Şey... Yanlış olacak efendim.

— Fakat hangi numarayı istemiştiniz?

— Sey... 647586

— İyi ya işte burası 647586 dır. Kimi istiyorsunuz?

— Şey... istiyordum. Acaba bayan şeyle konuşabilir miyim?

— Ha! Karım mı? Şimdi anladım. Şu halde, siz dün karımın peşini bir türlü bırakmayan sırnaşık adam olacaksınız.

— Ama karınız masumdur!..

Bir esneyişle yarıda kesilen bir kakhaha Robertsonun kulaklarında çınladı.

— Siz karıma masum mu diyorsunuz? Karım eğer masum olsaydı siz şimdi telefon eder miydiniz?

— Fakat size yemin ederim ki..

— Biliyorum, biliyorum... Ben her şeyi biliyorum. Çünkü, karımın benden gizli hiçbir şeyi yoktur. Telefonla bir randevu ha?.. Zavallı safdil... Bugün seyahate çıkacağım dan sabahleyin beşte kalkmam gerekiyordu. Birkaç günden beri hizmetçisiz kaldığımızdan ve çalar saatimiz de olmadığından karım erkenden kalkıp beni tam vaktinde uyandırmak mecburiyetinde kalacaktı. Halbuki kurnazlıkla kendi işini size yükletti. Siz de, olup bitenden bihaber, erkenden beni uyandırmak lütfunda bulundunuz... Zahmetinize teşekkür ederim.

DAMAT ARANIYOR!

(3. sayfadaki devam)

balık. Meğer sen ne zeki bir erkekmişsin.

Kocası cevap verdi:

— Daha bir hafta böyle devam edecek, ondan sonra başka bir ilân verir ve yeni müşteriler celbederiz. Kalabalık yapmasınlar diye müşterileri gruplara ayırıp her akşam bir grupu çağırmakta haksız mıyım?

— Haklıymışsın canım. Ama dikkat et de bir daha, taliplerin kendilerini tanıtmak için kullanacakları usul hakkında hataya düşme. İkinci kişiye, yanlışlıkla aynı şey yapmalarını söylemişsin. Şu pencerenin yanındaki masada oturan sersemlelere bak. Kapının her açılışında deli gibi parmaklarını masaya vurmağa başlıyorlar.

BİR BİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar

hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ

Ankara cad. No: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira

6 aylığı (25 sayı) 6 lira

Sahibi: TAMSİN DEMİRAY

Yazı işlerini fiilen idare eden:

CELAL DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

KORSANLAR KRALI

No: 11

KORSANLAR KRALI LONDRA LIMANINA HINDİSTANDAN ZENGİN TİCARET EŞYASIYLA DÖNEN KİNG RİŞAR ADLI GEMİYİ KAŞIRDI. İNGİLİZLER PEŞİNE DÜŞTÜ. KORMORAN BİR HİYLEYE BAŞVURDU.

YARDIM İSTER MİSİNİZ DİYE SORUYORLAR

ETSİNLER ETSİNLER.. İNGİLİZLERİ TOPA TUTSUNLAR..

HAY KERATA HAY.. HANGİ JAN BU.. HERİFLERİN BURNUNUN DİBİNDEN KOCA GEMİYİ YÜRÜTMÜŞ

O STANDLI RİK TROMPKEN Dİ ARKADAŞINI KÖRÜDÜ. GÜNÜ SANARAK İNGİLİZLERE ATEŞ AÇTI.

GEMİLER DÖNKERKE ÇOK YAKINDILAR. HALK MERAK VE HEYECAN İÇİNDE DENİZDE OLUP BİTENİ SEYRE KÖŞTÜ.

HOLLANDA GEMİLERİ LİMANIMIZA SİGİNİYORLAR. ŞU İNGİLİZLERE BİR İKİ TANE YOLLAYIVER.

BRİGANT.. DİKKAT ET.. BAYRAK YERİNDE DÜRSÜN

KORSANLAR KRALI VE ADAMLARI DÖNKERKE GİRDİLER. BU SİRADA DENİZDE HAQQ DEVAM EDİYORDU.

KORMORAN SEN HA?

KAPTAN CİL KORSANI TANIDI.

DÖNKERKİLER BU MİSAFİRLERE PEK SEVİNDİLER.

İNGİLİZLERE BİR BALIKÇI GEMİSİ BİRAKTIM. BU KOCA YELKENLİYİ ALIP ÇIKTIM.

BU DİŞLERİNİ GİCİRDATAN BİR O STANDLI TÛCCARDIR. RİK İİNGİLİZLERLE TUTUŞTURDUĞUNA KIZMIŞ

ULAN KAHPE.. KALK ORADAN.. ÇIK KARŞI. MA.. SANA HESAP SORACAĞIM.

150.

ARKASI VAR

ALNIMIN

YAZISI

BIRAKIP GİDECEKTİM.. O KADAR YÜZÜN SARIYDI Kİ.. KORKTUM. ONUN İÇİN UYANDIRDIM. KAHVEN HAZIR.. KÜÇÜK DOLAP TA DA KAHVALTILIK VAR. BEN GİDİYORUM MARK. ALLAHA İSMAR LADIK..

RÜYA GÖRÜYORDUM; HENÜZ HAPİSHANEDEYİMİŞİM.... UYANDIRANIN SEN OLDUĞUNU GÖRÜNCE BİLEMEZSİN NE SEVİNDİM..

VE BU MİNVAL ÜZERE GÜNLERİM GEÇMEĞE BAŞLADI. BELLA ERKENDEN İŞE GİDİYOR BENİ CAN SIKINTIYLA YALNIZ BAŞIMA BIRAKIYORDU. KAFESE KAPATILMIŞ ASLAN GİBİ KUDURUYORDUM. PENCEREDEN SOKAKTA SERBESTÇE DOLAŞANLARI GÖRÜYOR, KISKANIYOR, DELİ OLUYORDUM.

BİTMEK, TÜKENMEK BİLMEYEN GÜNLERDE TEK YAPABİLDİĞİM ŞEY OKUMAKTI. GAZETELERİ MERAKLA TAKİP EDİYORDUM. KAÇIŞIMDAN BİR HAFTA KADAR BAHSETTİLER. SONRA UNUTULDU.

ARTIK UNUTTULAR.. ÇOK ŞÜKÜR.. ARTIK ÇIKABİLİRİM. BİRAZ DİKKATLİ OLURUM. TANINMAMAYA GAYRET EDERİM.

İŞİN FARKINDAYDIM. BÜTÜN SOKAĞA ÇIKMA ARZULARIMIN ALTINDA BİR SEBEP VARDI. KLERİ GÖRMEK İSTİYORDUM.

KLER! ACABA SEN NE YAPIYORSUN? HÂLÂ BENİ DÜŞÜNÜYOR MUSUN?

BÜTÜN GÜN KLERİ DÜŞÜNMEME RAĞMEN AKŞAM BANA GELEN BELLAYDI.

MERHABA MARK.. SANA YENİ BİR KİTAP GETİRDİM. İNŞALLAH HOŞLANIRSIN.. NE DÜŞÜNÜYORSUN? NEN VAR? NEYE CEVAP VERMİYORSUN?

MARK HANI BİRBİRİ-
MİZDEN GİZLİ KAPAKLI.
MİZ OLMİYACAK TI. AMA
SANA HAK VERİYORUM.
SINIRLISIN..

BENİ AF.
FET.. BANA
BU KADAR
İYİLİK EDİYORSUN.. SAYENDE
YAŞIYORUM. AMA BU BÖYLE
DEVAM EDEMEZ..

26/2

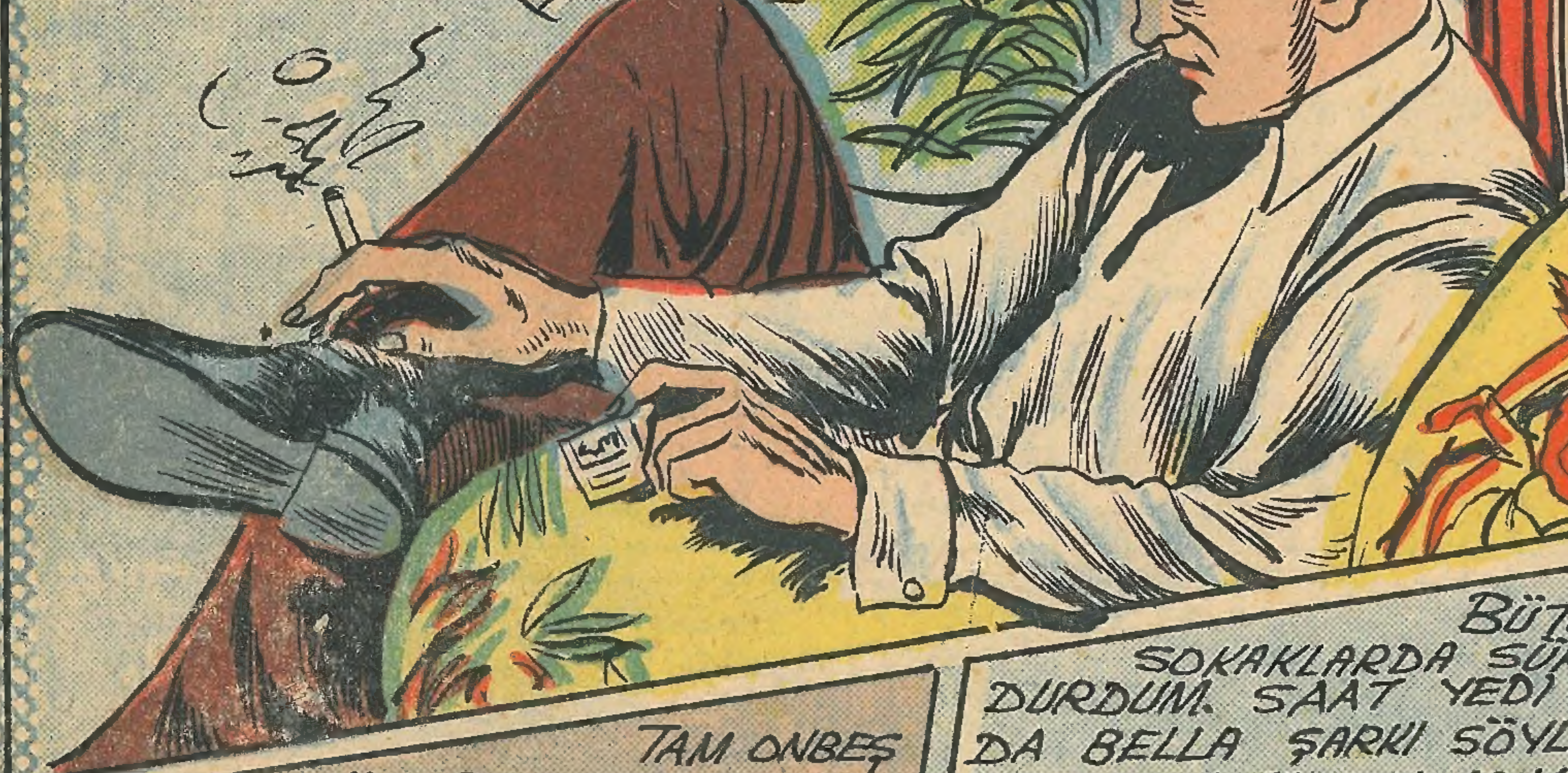
SANA HAYRANIM BELLA..
ELİN BİR HAPİSHANE
KAĞKININA NE KADAR
YÜZ VERİYORSUN..
EWELCE TANISAY-
DIM, SENİ SEVER.
SENİNLE EVLENİR-
DİM.

HAYATINA KARI-
ŞAN VE BİR AN
AKLINDAN ÇIK-
MADIĞI BELLİ OLAN
ŞU KADINI TANINAK
İSTERDİM DOĞRUSU..

YAKALANMAK KORKUSUNDAN DIŞARI
ÇIKAMIYOR, SİGARA ÜSTÜNE SİGA-
RA YAKIYORDUM.

BU HAREKETSİZLİK BENİ MAHV
HARAP EDİYOR.. DURAMIYACAĞIM

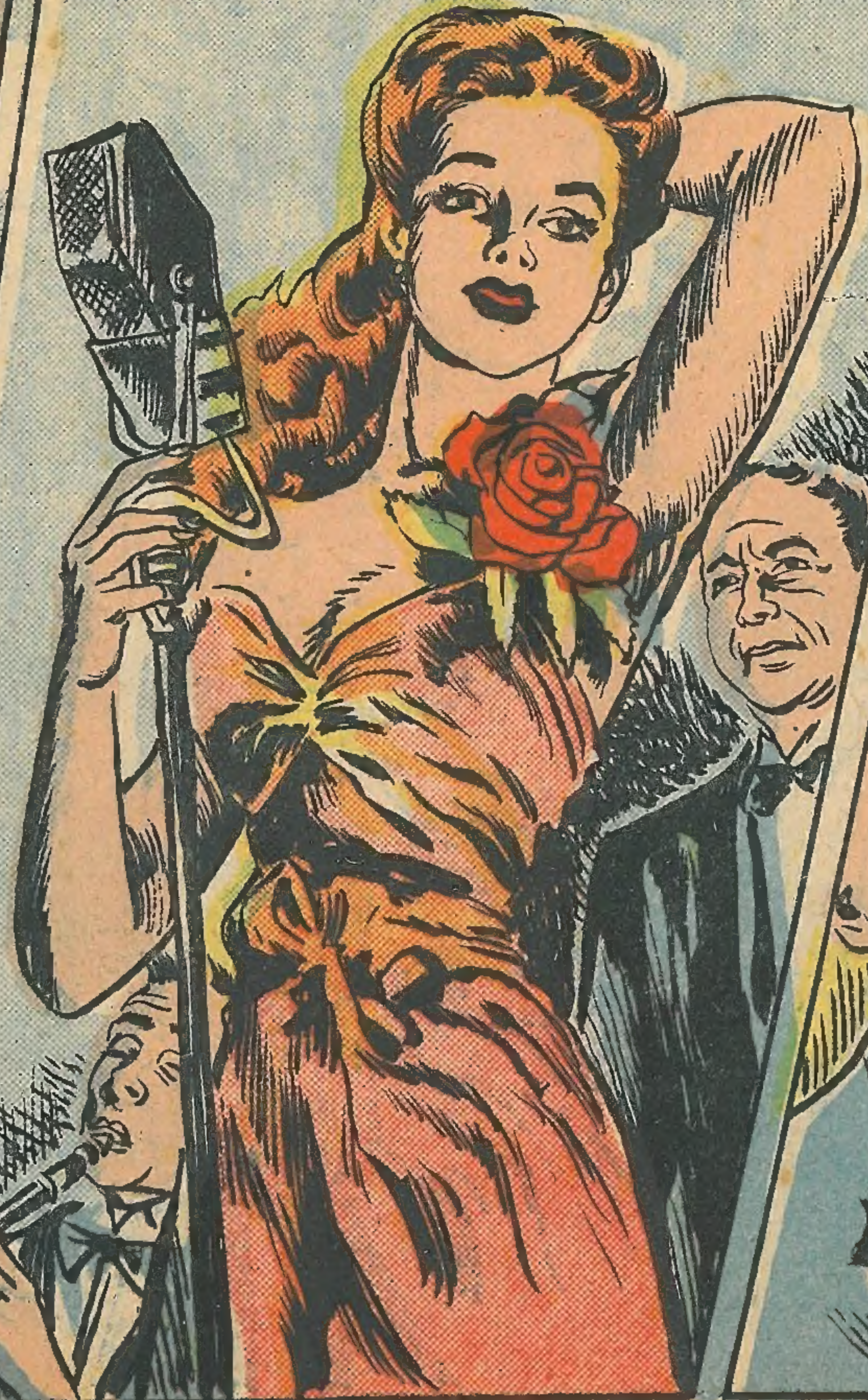
TAM ONBEŞ
GÜN BELLANIN ALTINCI
KATTAKI APARTIMANINDA MAHPUS
KALMIŞTI. SOKAĞA ADIMIMI A-
TAR ATMAZ DERİN BİR NEFES AL-
DIM. PARİSİN O BENZİN, KADIN
KOKAN HAVASINLA CİĞERLERİMİ
DOLDURDUM.

AH BİR KLERE
RASTLIYABİL.
SEM..

160/2

BÜTÜN GÜN
SOKAKLARDA SÜRTTÜM
DURDUM. SAAT YEDİ SULARIN.
DA BELLA ŞARKI SÖYLEMEĞE
BAŞLADI. FALEN ADLI BU BARIN
SAHİBİ DİND KIZIN GÜNDEN GÜNE
GÜZELLEŞMEKTE OLDUĞUNUN FAR-
KINA VARMIŞTI. BU, İŞİNE DE
GELİYORDU. BELLA'NIN SEANS-
LARINDA FALEN DOLUP TAŞIYORDU.

BU
AKŞAM HA-
RİKULADEYDİN
BELLA. HERKESİ KENDİNE HAYK
ETTİN.. SENDE MÜHİM BİR DEĞİ-
ŞİKLİK VAR.. BANA ÖYLE GELİYOR
Kİ..... BİRİSİ SENİN KALBİNİ ÇALD

ÇOK ZEKİSİN DİND.. ÇABU
ANLADIN.. AMA NE YAZIK
Kİ O BUNUN FARKINDA
DEĞİL..

ARKA-
VAR